

KOMMUNISTISK POLITIK

Såret britisk besættelsessoldat

PÅ VEJ MOD NEDERLAG I AFGHANISTAN

Nr. 24
12. årg.

2008
6. december -
19. december
Støttepris 20 kr.

TEMA: OBAMA OG MODSTANDENS STRATEGI

Tiljublet svindel s. 2 • Ingen forandring s. 3 • Krisen rammer EU s. 4 •
Ét skud i bøssen s. 6 • Massearbejdsløsheden lurer s. 8 • Den elektriske stol s. 9 •
Demonstrationer og druk s. 10 • Digter og kommunist s. 11 • Digte mod døden s. 12 •
Obama og USAs strategi s. 14 • Ingen grund til optimisme i Irak s. 15 •
Gaza: Ingen nåde, ingen retfærdighed s. 17 • Vestens 'progressive' s. 18 •
Lær af Karl Marx s. 20 • Debat s. 22 • Arbejdere dør, arbejdstilsynet udsultes s. 24

Tiljublelet svindel

KOMMUNISTISK POLITIK

IT Factory lignede en rigtig kapitalistisk succeshistorie. Det nåede lige at blive udnævnt til årets IT-virksomhed og til årets vækstfirma, og skulle til at præsenteres som medsponsor for Bjarne Riis' tourshow på to hjul, da jetset-direktøren Stein Bagger forsvandt fra jordens overflade på en ferie og forretningsrejse til Dubai.

Så brast boblen, firmaet blev erklæret konkurs, titlen 'årets entreprenørvirksomhed' blev trukket tilbage af dagbladet Børsen og revisionsfirmaet Ernest & Young, der havde udnævnt og festet for det tre dage inden det hele brød sammen, cykelholdet måtte aflyse præsentationen af sin sponser og nytrykte rygmærker.

Luderjournalistikken, der ukritisk havde hyldet virksomheden og dens smarte direktør, forstummede og afløstes af den lige så systemkritiske sjakaljournalistik, og artige sager væltede frem i en lind strøm – om voldelige overfald, personlige bodyguards fra HA, kontakter til dømte økonomiske svindlere, IT-firmaer, der rensede nettet for negativ omtale af IT Factory, om direktørens falske eksamensbeviser, og meget andet lusk.

Der manglede næsten en milliard kroner i succesfirmaet, der havde forbløffet alle med sin stejle vækstkurve. De fleste af pengene var lånt, næsten 350 millioner i Danske Bank, andre millioner i Nordea og Produktion og omsætning var der ikke meget af. Til gengæld var der gået flittigt til den med falske leasingkontrakter og andre givtige spekulationsfiduser, som er langt mere udbredte end både luder- og sjakaljournalistisk lader som om.

Nu står hele jetsettet, hele eliten, som holdt IT Factory og svindelnumrene oppe, med håret i postkassen, flade lommer, og en ubehagelig følelse af at være til grin. Danske Banks direktør Peter Straarup, cykelkongen Riis og hans team, som alligevel ikke kom til at hedde Team Saxo Bank-IT Factory, den fortabte komiker Finn Nørbygaard, idiotrevisorerne hos Ernest & Young, chefredaktionen på Børsen samt talløse andre medvirkende i svindelen kan falde hinanden om halsen og græde: *'Vi blev snydt! Vi blev fuppet! Vi blev bedraget! Vi er uskyldige!'* Allerhøjest råber bestyrel-

sesformanden for konkursboet Asger Jensby. Ingen vidste noget om noget. Hvordan en højeksponeret virksomhed, der ikke producerede og ikke solgte noget af betydning, kunne fremvise gigantoverskud og kæmpeudbytter, var der ingen, der betyder noget ved musikken, der bekymrede sig om.

En psykolog har fundet en forløsende formel: Den forsvundne direktør Bagger var en psykopat med en forførelseskraft, der ikke var ulig den kommende amerikanske præsident Barack Obamas. Og Hitler var i øvrigt gal!

Kapitalisme, spekulation og økonomisk kriminalitet er kuløseligt forbundne. Det kan ikke være anderledes, forklarede Karl Marx for halvandet hundrede år siden. Profitjagten skaber motivet, og kapitalismens 'ubegrænsede' muligheder skaber lige så ubegrænsede muligheder for svindel. Og lovgivningen er ingen forhindring, men en udfordring for en hærskave af kreative mennesker, der balancerer på tynde streger mellem bundlinjer og jura. De fleste økonomisk kriminelle pågribes aldrig. Nogle af dem bliver tilmed ministre.

Den fhv. Justitsminister, nuværende erhvervs- og økonomiminister og konservative partileder Lene Espersen, kalder sagen om IT Factory "tragisk". Venstres erhvervspolitiske ordfører Jacob Jensen erklærer, at der ikke skal strammes på reglerne omkring selskabernes regnskaber: "

"Det er ikke nødvendigvis reglerne, der er noget galt med, det kan det lige så godt være manden, der er noget galt med. Fordi der er en der har opført sig idiotisk, så skal det ikke gå udover de 99 af de andre 100 virksomheder."

Det er hverken systemet eller lovgivningen, der er noget galt med. Det er hin enkelte kriminelle, den psykopatiske forfører, den gale bodybuilder. Når den tiljublede svindel bliver afsløret, kaster sjakalerne sig over kadaveret, som erklæres dødt, de store investorer anlægger sager, hvor de kan komme afsted med det, for at inddrive nogle af deres tab, medierne trives lige godt på succes og fiasko – og komedien går videre, og fortsættes i næste akt.

Redaktionen 2. december 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.12.08

Ingen forandring

Barack Obama blev valgt på løftet om forandring, om en ny politik, med afsæt i en afslutning af Irak-krigen. Men hans nyudnævnte udenrigspolitiske hold garanterer mere af det samme. Ingen forandringer, mere krig, mere terror i Mellemøsten og Asien - måske med nogle mindre justeringer, alene fremtvunget af den væbnede modstand og den økonomiske krise.

Den kommende præsidents udenrigs- og militærpolitiske udnævnelser står i skrigende modsætning til valgkampens løfter, der skabte en rullende bølge af begejstring, som bar ham til Det Hvide Hus' dørtrin.

Ved at bibeholde krigsforbryderen Robert Gates som forsvarsminister og chef for Pentagon er kursen stukket klart ud. Den gigantiske oprustning og aggressionskrigenene i Mellemøsten og Asien vil blive fortsat. Udnævnelsen af Hillary Clinton som udenrigsminister er også en garanti for det – og for at den amerikansk-israelske alliance vil fortsætte så tæt som mellem George Bush og Ariel Sharon, efter den korruptionsanklagede Olmert's afgang.

Bush-administrationen, den amerikanske højrefløj, flokken af neokonservative høge og har udtrykt deres udelte tilfredshed:

"Næsten perfekt", sagde zionisten Joe Lieberman, der deserterede fra det demokratiske parti og støttede McCain.

Den slagne præsidentkandidat erklærer: *"Jeg bifalder helt sikkert mange af disse udnævnelser"*.

Hjernen bag Bush Karl Rove kaldte dem *'betryggende'*.

Den snart forhenværende Condoleezza Rice meddelte, at *'landet vil være i gode hænder'*, og hendes forgænger som krigsforbryder og udenrigsminister Henry Kissinger siger, at Hillary Clinton vil blive *'fremragende'* som udenrigsminister.

Det er nemlig et erfarent hold af imperialistiske politikere, som med deres modstanderes bifald nu skal forsøge at få USA ud af den militære

krise og udenrigspolitiske isolation, Bush's 'krig mod terror' og stadige aggressionskrige har medført.

Krigsmodstandere, der støttede Barack Obama i troen på forandring, er blevet mere og mere skeptiske, længe inden Obama sætter sig til rette i Det Ovale Kontor. En sort mand og en liberal kvinde i de amerikanske udenrigspolitiske chefstole er ingen garanti for en progressiv fredspolitik.

Der vil nok være nuanceforskelle mellem Bush og Obama. Det er f.eks. sandsynligt at den miskreditterede og militært betydningsløse Guantanamo-base lukkes. Det er imidlertid usandsynligt at denne besatte plet cubansk jord overdrages til sine egentlige ejermænd, cubanerne.

Obamas politik vil forsøge at pynte på den amerikanske imperialismes flossede renommé, samtidig med at finanskrisen og overanstrengelsen af det amerikanske militær ved krigen i Irak og Afghanistan gør det vanskeligt at øge krigsindsatsen. Det er først og fremmest det forhold, at USA er bankerot og slået, der kan bringe forandringer.

På trods af den økonomiske krise ser det ud til, at Obama-administrationen ikke vil skære ned på krigsbudgetterne for 2009 og 2010. Obama støttede Bush's plan om at øge antallet af amerikanske tropper på landjorden,

og har gentaget at han vil gøre militæret større efter valget til præsident. Det bliver utvivlsomt en del af hans jobskabelsesprogram under krisen.

Hvad angår det skæbnessvangre missilforsvar, som Bush har gennemtvunget opstillet på europæisk jord, tæt på Ruslands grænser, så går både Obama og Bates ind for systemet. Det vil fortsætte, men i strammere tøjler, ikke mindst økonomisk, siger Obamas rådgivere.

Finanskrisen vil fremtvinge en kritisk gennemgang af de allerede fastlagte store oprustningsprogrammer, hvoraf nogle vil blive reduceret, andre måske helt skrottet, især dem, der retter sig mod fremtidige 'trusler'.

Og krigen, volden og terrorren vil fortsætte; krigen vil blive optrappet i Afghanistan, køre videre i Irak, palæstinenserne fortsat blive holdt inde-spærret bag mure og pigtråd, mens nye spændingsfelter vil komme til.

Selvom modstanden mod de imperialistiske krige er vokset og vokset, er fredsbevægelsen nærmest blevet lagt død. I USA blev den opsuget af Obama-kampagnen. I Europa og Danmark fik socialdemokrater og den proimperialistiske 'venstrefløj' kontrollen – med samme resultat.

Det bliver brugt til at fortsætte og udvide krigen. Obama og Clinton og Fogh og Thorning går i offensiven i Afghanistan, mens de lader Irak forbløde, og mens Gaza blive kvalt. Folkemord!

Det er på tide antikrigsbevægelsen genoplives på antiimperialistisk grundlag.

Det betyder, at Obama og Clinton fra starten mødes af de krav, som de fik mandat til: Slut krigen! Stop besættelserne! Tropperne hjem fra Irak, Afghanistan o.s.v. Det betyder at en sådan bevægelse stiller sig på tværs af sin egen regerings politik i en uretfærdig krig – og arbejder for dens nederlag. Det betyder solidaritet og fælles front med den globale modstand.

Krisepakker og klimaaftale:**Krisen udnyttes af EU**

EU-kommissionen har fremlagt et forslag til en økonomisk krisepakke på samlet 170 mia. euro, der skal vedtages på EU-topmødet den 11-12. december. Derefter er det op til medlemslandene, hvordan det bliver ført ud. Planen betyder bl.a., at allerede vedtagne planer om infrastruktur og fleksibelt arbejdsmarked fremskyndes. Det hele serveres i grønne farver

ring. Roden til den økonomiske krise og truslen om massearbejdsløshed, fastslår EU, er den finansielle krise. Løsningen, der foreslås, er derfor en massiv finanssprøjtning i alle medlemslande, samlet på 170 mia. euro (1500 milliarder kr.), eller mere end én pct. af EU's bruttonationalprodukt (BNP).

Den ekstraordinære stimulus skal indarbejdes i medlemslandenes budgetter (finanslove) for 2009. Ud over skattelettelser præsenterer kommissionen nogle forslag til offentlige investeringer i infrastruktur, lånegarantier til erhvervslivet, reducere af arbejdsgiverens sociale bidrag – samt at nogle midler evt. kunne bruges på en *midlertidig* forlængelse af

arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det tillades at gennemføre midlertidige indsprøjtninger af købekraft, som f.eks. den britiske regering har gjort det med en momsnedsettelse på 13 måneder. Det understreges, at foranstaltningerne skal være midlertidige og tidsbegrænsede.

Hvis de nationale tiltag kommer til at betyde budgetunderskud ud over det traktatmæssigt fastsatte for medlemmer af euro-zonen (tre pct. af BNP), vil et sådant blive tilladt i en kort, ikke nærmere defineret periode, men samtidig forpligtes medlemslandene til at sørge for balance hurtigst muligt: Altså momsnedsettelse og skattelettelser det ene år og tilsvarende offentlige nedskæringer det næste.

Fri jagt på arbejdere

EU foreslår også, at den økonomiske krise skal bruges til at få vedtaget reformer på arbejdsmarkedet: En større fleksibilitet af arbejdstiden, så folk kan sendes hjem, når der ikke er arbejde, og til gengæld være på hele dagen, når der er gang i biksen. Lønssystemer, der baserer sig på akkorder eller tilsvarende afhængighed af produktivitet. Og mere af samme slags.

På krisemøde efter krisemøde har medlemslandene i EU givet massiv støtte til banker og realkreditinstitutioner. Politikere og økonomer har påstået, at problemet er ustabilitet i den finansielle sektor, og at de mange støttepenge udelukkende har været for at genskabe tilliden og likviditeten.

EU's store krisepakke – eller som den officielt hedder (oversat fra engelsk): 'En europæisk økonomisk genopretningsplan' – holder fast i den forklare-

Folkebevægelsen mod EU ønsker Grønland tillykke!

Den grønlandske folkeafstemning blev et klart ja til selvstyre. Over 70 pct. af den grønlandske befolkning deltog i afstemningen, og af dem stemte 75,54 pct. for, mens 23,57 pct. stemte imod. Det betyder, at et absolut flertal af den grønlandske befolkning har bakket op om selvstyre.

Folkebevægelsens EU-parlamentariker, Søren Søndergaard, befinder sig i Grønlands hovedstad Nuuk for at følge afstemningen på tæt hold. Han siger:

- Et stort tillykke til det grønlandske folk med den meget klare tilslutning til selvstyre. Grønlænderne får nu mere at skulle have sagt i deres eget land og en bedre mulighed for at arbejde frem

mod helt selvstændigt Grønland, hvis det er det, de ønsker.

- Folkeafstemningens resultat er godt for Grønland. Men det giver også hele verden en model for, hvordan selvstændighedsspørgsmål kan løses med fredelige og demokratiske midler, hvis viljen er til stede hos begge parter.

- Mange steder, f.eks. i EU, ser vi, hvordan beslutningerne flyttes længere og længere væk fra borgerne. Resultatet er, at demokratiet undermineres og borgerne umyndiggøres. Den grønlandske befolkning har valgt at gå en anden vej. Derfor er resultatet af folkeafstemningen en god nyhed for folkenes selvbestemmelsesret.

Lovgivningen omkring at starte egen virksomhed skal yderligere liberaliseres, så flere kan blive selvstændige løsarbejdere med eget private momsnummer. Det er en metode, der allerede er udbredt i dele af håndværker- eller vognmandsbranchen. Så skal den enkelte selv stille med bil og værktøj, uden ret til skurvogn og ordnede forhold.

Der ligger et omfattende forslag kaldet *European Small Business Act*, der betyder, at et firma kan startes hvor som helst i EU på tre dage uden omkostninger og uden krav til kapital eller aflæggelse af årsregnskab. Fogh-regeringen er allerede i fuld gang og har fremlagt et lovforslag om en ny selskabslov, ”den største revision af reglerne for danske aktie- og anpartsselskaber siden 1973”, der bl.a. skal gøre det muligt at stifte et anpartsselskab for 50 øre.

Et andet forslag ligner til forveksling det, der blev kendt som ”Mimis hjemmeserviceordning” efter de hedengangne centrumdemokraters daværende formand Mimi Jakobsen: Folk uden arbejde skal sættes til at vaske gulve og passe haven hos de bedrestillede mod at få en del af lønnen dækket af tilskud. Det foreslås at nedsætte momssatsen på hele rengøringssektoren.

Grøn støtte til industrien

Enkelte industrigrene vil få direkte støtte fra EU's egne kasser til udvikling af nye produkter. Eller rettere er der tale om at fremskynde allerede vedtagne målsætninger for investeringer i hele kommunikations-, energi- og transportsektoren.

Blandt de gyldne løfter er, at alle vil få adgang til trådløst ”high-speed internet”, og bilindustrien vil få støtte til udviklingen af nye motorer og måske biler, der kører på el, samt infrastruktur og tankstationer til nye typer brændstof.

Samtidig vil EU satse på udbygningen af ’transeuropæiske transportnetværk’ – betegnet TEN – ikke mindst i Østersøregionen, som skal blive EU's første ’makro-region’, erklærede EU-kommissionsformand Jose Manuel Barroso på pressemødet, hvor kriseplanen blev fremlagt.

EU vil bruge fem mia. euro til at afstive den vakkelvorne og kriseramte bilindu-

stri over den næste årrække med lån og andre former for støtte til udvikling. De enkelte medlemslande forpligter sig til at nedsætte afgifter på nye biltyper og give en god skrotpræmie for den gamle kasse.

Som det ses, alt sammen tiltag med det uskyldige formål at sikre gode miljørigtige og sikre biler og konkurrencedygtige europæiske arbejdspladser. EU pensler tykt med grøn farve. Industristøtte og ’klimaafale’ kædes uløseligt sammen.

Det vækker også modstand. Den italienske europaminister Andrea Ronchi erklærer:

”Vi mener, at pakken er en fejltagelse. Som den står nu, straffer den vores industri, øger udgifterne for borgerne, truer beskæftigelsen og gør Italien fattigere. Vi skal finde en rimelig aftale, og hvis det ikke sker, så opstår spørgsmålet om et veto.”

Italienske udregninger viser, at det vil koste industrien mellem 18 og 25 milliarder euro årligt at opnå klimamålene (om bl.a. at skære CO₂-udslippet med 20 procent i 2020), ligesom den italienske regering forudser en 17 procents stigning i el-regningen for hver italiener.

Fri handel

Krisen har ikke givet EU kolde fødder med hensyn til Verdenshandelsorganisationen (WTO) og forhandlingerne i Doha-runden. Tværtimod er holdningen, at alle sejl skal sættes til for at sikre et resultat, der kan give et hurtigt signal om, at den nyliberale økonomiske verdensorden fortjener fuld tillid – på trods af dens katastrofale konsekvenser gennem de sidste årtier.

En aftale vil sænke eksisterende toldmure og andre nationale beskyttelser imod de frie markeds kræfter. Det er en udvikling, der ifølge EU også vil være til gavn for udviklingslandene. I optimistiske toner forsikrer kommissionen, at EU vil holde sine løfter om åbne markeder og udviklingshjælp til de fattige nationer.

Virkeligheden tegner sig en smule mere dystert: En FN-konference, der begyndte den 29. november, om opfølgning af tidligere års løfter om bistand og gælds-eftergivelse, gjorde det klart, at den såkaldte Millennium-erklæring (ved

Kommissionsformand Barroso

årtusindskiftet) og løftet om at udrydde sult og fattigdom inden år 2015 ikke vil blive nået i store områder i Afrika.

I samme takt, som krisen har beskæftiget vestlige regeringer med *bank bailouts*, mærkede de fattige lande, at eksporten og udviklingsbistanden faldt. Virkningen af den økonomiske krise på udviklingslandene er desuden forværret af den uhindrede spekulation i råvare- og fødevarerpriser. *-fsk*

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Skattereform: Ét skud i bøssen

Når det kommer til en skattereform, så drop moms på mad, sænk moms på grønne produkter drastisk, og beskat de rige for deres luksusforbrug

Regeringen er blevet malet op i et hjørne. Dens angreb på arbejderne i form af en radikal arbejdsmarkedsreform, der igen skulle reducere dagpengeperioden, led skibbrud, hvilket har efterladt Fogh med en meget lille værktøjskasse til at løse de økonomiske problemer i hans ånd.

Mantraet hedder nu en skattereform, som der satses alt på bliver gennemført til foråret. Det tegner da også allerede nu rimeligt lyst, idet Socialdemokraterne og LO har signaleret stor velvilje.

De respektive partnere bag det kommende forlig er tvunget til at gøde jorden væsentligt, hvis den bitre pille skal sluges af befolkningen. De spiller derfor hver især kort på banen, der skal gøre det ud for ansvarlighed over for egne interessegrupper.

LO spiller på, at en del arbejdere tjener op imod 300.000 årligt eller mere og vil få gavn af en hævelse af grænsen for top-skatten. Det er uomtvisteligt sandt, ligesom det vil gælde alle med en indkomst derover. Altså IGEN skattelettelse til de rige – med et par arbejdere i flokken. Hvor svært kan det være?

Alle – og specielt de dårligst stillede – vil have glæde af en hævelse af bund-

LO-formand Børsting

fradraget!

Men sådan spiller klaveret ikke. De kommende forligspartier er grundlæggende enige om, at reformen skal være udgiftsneutral, hvorfor den skal betales af nogen: I dette tilfælde af de dårligst stillede – igen!

Bestilt 'forskning'

Regeringspartierne spiller deres egne "neutrale" og "uvildige" institutioner på banen.

Til lejligheden har forskningsinstituttet DREAM netop begået en rapport for den borgerlige tænketank (hvilket udtryk!) Cepos, der påviser, at det for øjeblikket er en udgift på Danmarks husholdningsbudget, hver gang der fødes en ny borger! Tag den!

"De nye generationer bruger mere på offentlige ydelser, end de når at betale tilbage via skatter og afgifter," lyder en af konklusionerne, som dermed ikke lægger skjul på, at det de udstødte – af arbejdsmarkedet – der ligger nationen til last. Vi taler om cirka 800.000 arbejdere, der er tvunget på overførselsindkomst.

Løsningen på problemet er, at de offentlige finanser skal strammes med 24 milliarder kroner – her og nu! For at "vores" økonomi hænger sammen.

Rapporten har spredt sig som ringe i vandet. Den var således ikke mange minutter gammel, førend den tidligere overvismand (fin titel) og nuværende formand for regeringens Velfærdskommission, professor Torben M. Andersen, havde en kommentar parat, godt timet:

- Regeringens 2015-plan var udset til at skabe balance i økonomien, men intet tyder på, at det vil ske. Planen er i alvorlige problemer.

Cheføkonom i Cepos, Mads Lundby Hansen, er ikke i tvivl om konsekvenserne:

- Vi bliver nødt til at arbejde mere og måske indføre en større grad af brugerbetaling på velfærdsydelserne. Medmindre danskerne, der har verdensrekord i skat, vil betale endnu mere i skat. Som det ser ud lige nu, hvor regeringen ikke er kommet igennem med en arbejdsmarkedsreform, har man kun ét skud i bøssen, og det er en skattereform.

Det er da rene ord for skillingerne. Klar tale. Så megen ros skal de have.

Arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikringer: Øger uligheden og fremmer privatisering

En million danskere har i dag en arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring. Siden regeringen gjorde det til et skattefrit frynsegode, har udviklingen taget fart. I 2004 var der 235.000 danskere med arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring. Tallet var i 2007 vokset til 550.800 personer, og i år er det eksploderet til over en million.

Med en sådan sundhedsforsikring kan den ansatte springe køen over og blive behandlet på et privathospital.

En sådan tendens fremmer regerin-

gens udtalte plan om privatisering af hospitalsområdet efter amerikansk forbillede. Det sker på bekostning af udvikling af det offentlige sundhedsvæsen. Den økonomiske favoriseringen af privathospitalerne og privatiseringen af rengøringen har sendt kvaliteten af det offentlige sygehusvæsen ned i en spiral, mens kvalificeret personale flygter.

De, der ikke har forsikring, lades simpelthen i stikken. Fogh-regeringen er bl.a. af denne vej reelt med til at

gøre op med lige adgang til sundhedsbehandling

Der udvikles et A og B hold, hvor ikke-forsikringsdækkede - dvs. især de unge, de arbejdsløse og ældre - kommer til at betale prisen i form af dårligere behandling og længere ventelister i et udsultet offentligt sygehusvæsen.

Det er en dansk kopi af tilstandene i det højt elskede nyliberale USA, den danske statsministers ideologiske fædreland.

Profitlogik

Ét skud i bøssen: en skattereform, der vender den tunge ende nedad. De rige skal forgyldes. De resterende omkring to millioner arbejdere og unge er udset til at betale gildet. Det kaldes kapitalistisk logik – eller profitlogik.

I situationen er det opløftende at finde en forbundsformand, der tør tale de herskende imod. Dennis Kristensen, formand for FOA, udtaler sig således i en leder i forbundsbladet Fag Og Arbejde:

”Vi har ikke brug for en skattereform, der stiller de bedst stillede endnu bedre. Vi har derimod brug for en skatteomlægning, som flytter byrderne til dem, der har de bredeste skuldre, og som sikrer, at beskatningen rammer værdier, som ikke kan flyttes ud af landet, og understøtter miljømæssigt bæredygtige løsninger. Og så har vi brug for, at en skatteomlægning stopper de huller i de offentlige kasser, som regeringen har boret med skattestop og skattelettelser til de velbærgede.”

Det bør Helle Thorning Schmidt og LO's formand Harald Børsting tænke lidt over.

Ét skud i bøssen?

Det er jo en pervers tænkning at skyde skylden på hundredtusinder, der er tvunget på overførselsindkomst mod egen vilje – eller på de nyfødte. Hvis nu det sidste skud ikke virker, skal vi måske forbyde graviditet?

Skylden for de mange på overførselsindkomst ligger udelukkende på årtiers politik gennemført af skiftende regeringer i det danske parlament. Det er også her, at ansvaret for sorte, reaktionære løsninger skal placeres. Løsningen er såmænd ellers ligetil, men er i strid men profitbegæret:

Skaf arbejdere på overførselsindkomster ordinært arbejde. Nedsæt arbejdstiden, så vi fremover undgår nedslidning. Fleksjob til flere førtidspensionister. Igangsæt regulær produktion, så Danmark ikke yderligere bliver lagt i lænker af EU's fordelingsnøgle, der gør os til en turist- og servicenation, som nedlægger stålproduktion og meget, meget mere.

Når det kommer til en skattereform, så drop moms på mad, sænk moms på grønne produkter drastisk, og beskat de rige for deres luksusforbrug! FJ

Miljøministeriet giver et falsk billede af tilstanden i de danske skove

Det er kommet frem, at den camouflage-grønne Fogh-regering på femte år endnu ikke har gennemført et eneste af de helt centrale elementer i den stort anlagte pesticidplan. Nu anklager miljøorganisationen Nepenthes i dette åbne brev miljøministeriet og minister Troels Lund Poulsen for også at tilsløre den virkelige tilstand i de danske skove

Er de danske skove virkelig fire gange bedre end de svenske, tre gange bedre end de finske og er dobbelt så gode som de tyske? Usandsynligt, mener miljø- og naturforeningen Nepenthes.

Foreningen har undersøgt Danmarks indberetning til EU vedrørende naturtilstanden i de danske skove udpeget til Natura 2000-områder. Undersøgelsen har vist uoverensstemmelser med de øvrige EU-landes indberetninger, da de danske skove for 75 pct.s vedkommende har en god naturtilstand. Dette er markant bedre end alle vore nabolande.

Nepenthes har i et brev d. 24/11 2008 til miljøminister Troels Lund Poulsen sat kraftigt spørgsmålstegn ved metoden benyttet til karakterisering af naturtilstanden i de danske skove.

Nepenthes spørger ministeren: ”Kan det virkelig passe, når man ser de naturfattige og friserede danske nåle- og løvskovsplantager?”

Miljøministeriet har efter Nepenthes opfattelse fiflet med oplysningerne til EU ved at bortdømme Danmarks Miljøundersøgelsers videnskabelige metoder til karakterisering af naturtilstande og i stedet benyttet sig af en metode, der blandt andet ikke forholder sig til skovens indhold af gamle og døde træer.

Nepenthes skriver til miljøministeren: ”På trods af EU's handlingsplan og på trods af, at de danske rød- og gullister understreger, at mange truede arter er knyttet til gamle træer og dødt ved, så har Miljøministeriet forkastet al viden og faglige kriterier. Man har i stedet opstillet egne kriterier, der ignorerer dødt ved.”

Indberetningernes formål er at skabe klarhed over status for naturen, således der kan udvikles handlingsplaner for at stoppe tilbagegangen for biodiversiteten. Den fejlagtige metode kan i værste fald sætte en stopper for al udvikling af den danske skovnatur.

Nepenthes konkluderer: ”I stedet har ministeriet opfundet sin egen metode og karakteriseret 75 pct. af de danske skove som værende i en så god tilstand, at de ikke behøver forbedringer i den kommende tolvårige planperiode.”

Konkurserne sætter rekord**Arbejdsfordelingen blomstrer og massearbejdsløsheden lurser**

Krise og massearbejdsløshed er uvægerligt kapitalens følgesvend

Beskæftigelsesministeren kaster nu håndklædet i ringen i forhold til i dette efterår at få gennemført stramninger overfor de arbejdsløse og kravet om endnu mere udenlandsk arbejdskraft, formuleret i "Jobplan II". Til stor fortrydelse for bl.a. de Radikale. På forhånd havde regeringen på grund af manglende opbakning måtte droppe sin "forkromede arbejdsmarkedsreform", som skulle betyde nedsættelse af dagpengereetten til 2 år

'Danmarks største problem'?

Overskriften for regeringens jobplaner har været svindelnummeret om at arbejdskraftmangel er "Danmarks største problem". En frase som efterhånden vil få samme surrealistiske status som udsagnet om, at den danske økonomi er så sund, at "Vi kan købe hele verden", hvis partierne vovede at fastholde og gennemføre deres forringelser.

Situationen hvor den nationale og globale krise tordner frem med konkurrencer og massefyringer taler sit eget tydelige sprog. Vi oplever en global kapitalistisk overproduktionskrise, sammenvævet med andre kriser, der peger mod at blive langt mere langvarig og dyb end tidligere økonomiske kriser.

Kapitalistiske økonomer forsøgte også at tale denne krise ned og under-

vurderede totalt dens omfang. De har hele tiden måttet revidere deres synspunkter, justere de røde bundtal og dybden nedad, og opjustere deres vurdering af krisens omfang. Indtil for nylig talte de om et år eller 2 år, men er nu med krisens buldren frem på verdensplan begyndt at tale om, at det kan vare længere endnu.

LO har lavet en konjunkturanalyse som mere ligner en ønskeseddel. Her forventes det, at krisen tager til i 2009, men vil lette allerede i 2010.

Selv om angrebet med jobplan ikke bliver gennemført nu er der ingen tvivl om at fokus på at forringe forholdene for de arbejdsløse og arbejdende ikke er fjernet. Lige nu har angrebene andre former som at lade skatteyderne betale hjælpepakker til de kapitalistiske spekulanter.

Efter en modningstid vil et nyt angreb på de arbejdsløse sandsynligvis være ledsaget af en anden overskrift. At der må skæres ned på grund af krisen og "konkurrenceevnen". Diskussionen om skattereform er et led i nye angreb og kan meget vel blive fulgt op af krav om direkte lønsænkninger.

Arbejdsfordeling og konkurser

Den igangværende danske og internationale finanskrise og recession udvikler sig fra dag til dag.

I Danmark kommer det til udtryk ved en bygningsindustri, som er gået helt i stå, ved trinvisse fyringer og indførelse af arbejdsfordeling landet over.

Danfoss - Danmarks største industrivirksomhed der primært eksporterer - har problemer med afsætning af industriprodukter på globalt plan og varsler mulighed for arbejdsfordeling i en to eller tre uger afhængig af forholdene.

I Danmark gik 524 firmaer konkurs i løbet af november måned. Det er det højeste antal nogensinde, viser tal fra analysevirksomheden Experian.

Økonomisk ruin for mange uden A-kasse

Mange, især blandt unge, er uvidende om deres situation ved de kommende forventede fyringer som følger i kølvandet på den økonomiske krise. Stadig større dele af de unge er ikke medlem af en A-kasse. Næsten halvdelen under 30 år tror fejlagtigt, at kommunen omgående træder til hvis de bliver fyret. En fjerdedel af befolkningen har samme opfattelse.

Det viser en undersøgelse analyseinstituttet Catinét foretog tidligere på året.

Virkeligheden er imidlertid den, at der først gives hjælp og udbetales kontanthjælp penge når alle ens egne

midler er væk.

Det betyder, at en stor gruppe er i fare for at miste deres surt tjente sparepenge.

En fjerdedel af alle danskere står i dag udenfor A-kasserne. Disse har samlet mistet knap 140.000 medlemmerne siden 2002. Det er en dramatisk nedgang, der er kommet sammen med den kortvarige økonomiske optur, hvor regeringen tudede folk ørerne fulde om, hvor godt det gik, og skabte indtryk af, at det ville det blive ved med - og at arbejdsløshed var et fyord, som Fogh havde afskaffet.

Det er nu forbruget på alle områder i den danske økonomi, som går ned. Der er varer nok, men folk har færre penge at købe for.

Reallønnen falder og muligheden for forbrugslån strammes, samtidig med at faldet i friværdien for folk med ejendom gør dem mere tilbageholdende. Detailhandlen melder om tilbagegang på alle områder.

Ser vi på landene omkring os som Sverige og Tyskland diskuteres der redningsplaner, statsstøtte og /eller statsovertagelse af bilindustrien - og i det hele taget at den arbejdende befolkning verden over betaler kapitalens selvskabte finans og overproduktionskrise.

Fra at man har forsøgt at gøre finans- og boligkrise til et særligt amerikansk anliggende har den indhentet den globale kapitalistiske økonomi, hvor massefyringer og virksomhedslukninger hører til dagens uorden. Krisen har sat en brat stopper for den kinesiske vækst, folk kastes på gaden og det socialistiske udhængsskilt i det pseudosocialistiske Kina er mere end ramponeret.

LYSFEST

FREDAG DEN 5. DECEMBER
KL. 16- 19

Med mulighed for indtagelse af æbleskiver, gløgg med mere til støttepriser. Vi har *masser* af litterære og kulturelle gaver til *alt* for billige priser.

Bemærk nyheden med et flot udvalg af den brasilianske satiretegner Carlos Latuff:

1 stk. for 50 kr.

- 3 stk. for 120 kr.

Vi har naturligvis stadig flotte billeder af Ib Spang Olsen.

Kom og nyd udvalget og samværet, som understøttes af lidt akustisk musik i baggrunden.

**OKTOBER BOGCAFE
& GALLERI**
Egilsgade 24, kld.
2300 Kbh. S

Den elektriske stol

Ebba er en lidt rund dame i mere end én forstand. Hun har nemlig rundet det niende årti og derfor overvundet såvel 2. verdenskrig som så mange andre genvordigheder. Alligevel rummer hun en masse godt humør, hun livligt deler ud af på dagcentret, hvor hun går.

Det er derfor kun de færreste, der ikke ved, at Ebba stammer fra landet, mere specifikt fra egnen omkring Næstved, og er uddannet smørrebrødsjomfru med karriere i kantinen på Danmarks Radio og den berømte butik T.H. Sørensen på hjørnet af Holmbladsgade og Amagerbrogade. Branchen har sat sit præg på Ebbas figur, så i dag har hendes ben vanskeligt ved at bære hende rundt til indkøbsstederne. Hun er nemlig stadig glad for såvel god gammel-dags dansk madlavning, som hun er yderst ferm til, og indtagelse af samme.

Hun har hidtil kunnet klare den kilometer lange tur frem og tilbage til den nærmeste discountbutik ved hjælp af sin rollator – med et par hvil undervejs på lokale bænke. For et års tid siden blev det for voldsomt, hvorfor hun siden har været tvunget til at benytte handicapkørsel, hvilket ikke er billigt. Ebba er ikke sådan at knække, så hun tog en hurtig beslutning:

- See you later, rollator.

Nu ville hun anskaffe sig en elektrisk kørestol. De er efterhånden så udbredte, at dagcentret snart må anskaffe trafikregulerende lyssignaler, og de har den minusside, at de ofte fratager brugeren den sunde motion. Det skulle vise sig, at Ebbas projekt blev et forhindringsløb på linje med 110 m hæk – og det er jo ikke så let for en handicappet.

I januar måned blev Ebba *visiteret* af kommunen. Det er ikke let at vriste nogen af de mange skattekroner, man har betalt gennem et langt og hårdt arbejdsliv, ud af myndighederne, men Ebba fik tilkendt retten til det motoriserede køretøj. Nu skulle Ebba så op til køreprøve!

Hun måtte tage lidt flere instruktions timer end de fleste, for hun havde

det vanskeligt med bakkemanøvre og de høje kantstene, men hun fik tilkendt sit kørekort. I marts måned fik hun så igen besøg af kommunen, som skulle finde et sted til den kommende "crosser". Ebbas stueejlighed råder over en lille forhave, så der skulle blot anlægges to kvadratmeter fliser til parkeringen. Det er kommunens opgave, men det krævede tilsyneladende ejendommens godkendelse.

Ebba henvendte sig derfor til andelsforeningens bestyrelse, som hun i forvejen absolut ikke fandt kompetent, med sin anmodning. De indfriede, naturligvis, hendes ønske, idet der jo var tale om hendes egen forhave. Ebba var i god tro: Femte hæk var tilbagelagt, mållinien var i syne.

Men i oktober måned var der ikke sket noget.

Så henvendte Amager Bladet sig på dagcentret og ville tage nogle interviews angående valget til ældrerådene. Det gav ledelsen lov til, og Ebba stillede sig til rådighed. Under seancen

nævner hun problemet med el-scooteren. Et par uger efter udkommer lokalavisen med et helsides interview med Ebba, hvor hendes portræt pryder i hvert fald en tredjedel. "Sprøjten" havde foretaget lidt research, og kommunen havde tydeligvis smølet med opgaven. Nu kom der gang i sagerne: Ebba fik anlagt parkeringsplads og venter blot på "crosseren". Det er jo ikke et ukendt fænomen, at pressen åbner dørene for folk, der har problemer med myndighederne, men hvor mange sidder tilbage, uden at pressen gider interessere sig for dem?

Amager Bladet havde i forbindelse med undersøgelse af emnet også foretaget et interview med en af mine kollegaer, som efterfølgende blev kaldt til skideballe på chefens kontor:

- Her udtaler vi os ikke til pressen, men henviser til ledelsen.

Ledelsen kender bare ikke en sk... til Ebbas problem.

Så meget for den ytringsfrihed, der er forbeholdt Jyllands Postens Mohammedtegnere. *Reno*

Fynske antifascister:**Demonstrationer og druk
– en uacceptabel kombination**

Fynske Antifascister (FAF) har det seneste stykke tid diskuteret og fordybet sig i alkoholproblematikken under demonstrationer. Vi er nu kommet frem til dette kommuniké, som vi har valgt at sende til en lang række venstreradikale grupper og nyhedsjenester samt udsende som pressemeddelelse/debatindlæg på relevante fora/nyhedssider.

Vi håber meget på, at kommunikéet vil få bred opbakning og støtte, og vi hilser det velkomment, at kommunikéet bliver offentliggjort på jeres respektive hjemmeside(r).

Vi håber, at kommunikéet vil være med til at bidrage konstruktivt til den radikale venstrefløjs udvikling.

Kommuniké

Så længe som FAF har eksisteret, og i meget længere tid end det, har demonstrationer været en af den danske radikale venstrefløjs vigtigste måder at markere sig på. Gennem demonstrationer, manifestationer og happenings forsøges det at viderebringe budskaber.

Disse budskaber kan variere meget, og stilen for demonstrationerne kan ligeledes variere meget. Festlige demonstrationer, gadefester, moddemonstrationer mod nazistiske markeringer, mani-

festationer for det ene eller andet og så videre. Der findes utallige måder at udtrykke sig på, når man går på gaden.

Under visse demonstrationsformer gælder dog nogle uskrevne regler. Det er et faktum, at markeringer mod det yderste højre har absolut høj prioritet på den radikale venstrefløj, og seriositeten omkring netop disse markeringer er altid stor.

Oftest er det standard, at indtagelse af alkohol og andre rusmidler er fuldstændig udelukket, under specielt denne type af demonstration, mens der i andre tilfælde ikke er en sådan standard.

Denne standard gælder ligeledes under mere militante aktioner, og ligeledes under civile ulydighedsaktioner. Drikker man, kan det i nogle tilfælde medføre udstødelse af demonstrationen, også selvom det ikke hedder sig sådan i demonstrationsindkaldelsen. Denne uskrevne regel har en ofte positiv præventiv funktion, der fører til, at alkoholindtagelsen under visse arrangementer er stort set ikke-eksisterende.

I det seneste stykke tid er det set, hvad manglen på disse standarder kan have til følge: fulde demonstranter, et useriøst udseende i pressen og en stigende tendens til, at visse grupper af demon-

stranter bliver meget aggressive uden anden grund end indtagelse af alkohol. Det kan få anspændte situationer til at eskalere yderligere.

Det er blot nogle af de eksempler på, hvad alkoholindtagelse under demonstrationer kan have til følge.

Når grupper som ”Stiv Blok” kan opstå i en by som Århus, der er så hårdt plaget af den ekstreme højrefløjs angreb, er noget helt galt. Det skal der gøres noget ved!

Fynske Antifascister vil statuere et eksempel, og vi håber, at andre grupper vil følge trop, såvel demonstrationsdeltagere som arrangører:

Af hensyn til demonstranternes sikkerhed, demonstrationens udtryk i pressen m.v., vil FAF ikke længere tolerere alkoholindtagelse til FAF's arrangementer, medmindre det ligger implicit, at det er acceptabelt, eksempelvis under fester, gadefester m.v. Vi vil samtidig til enhver tid reagere på alkoholindtagelse under demonstrationer, hvor FAF deltager.

Vi finder det på ingen måde acceptabelt, at en gruppe fulde folk skal gå ind og ødelægge en demonstrationsudtryk eller agere sikkerhedsrisiko for de øvrige demonstranter, og vi mener ikke længere, vi kan se passivt til. Med det ekstreme højres fremgang i Århus og deres markeringer på Jylland og på Fyn generelt synes vi, at tiden er inde til at sætte en stopper for den demoralisering og ødelæggende effekt, alkohol har på den radikale venstrefløj.

Vi mener ikke, det er sørgeligt på nogen måde, at visse elementer falder fra vores demonstrationer, hvis vores standarder ikke passer dem. Vi vender os imod at sidestille politiske manifestationer med alkoholindtagelse, og det står ikke til diskussion.

Med håb om støtte og opbakning til dette kommuniké.

Fynske Antifascister, efteråret 2008

Stærk antinazistisk blokade i Lund

Den 30. november forsøgte godt et halvt hundrede nazister at gennemføre en march i Lund – men planerne blev stoppet af mere end tusinde demonstranter, de fleste fra Lund, men også

aktivister fra Danmark og fra det øvrige Sverige, der ikke vil acceptere nazimarch i gaderne. Nazi er kriminal, skal forbydes – og ikke beskyttes..

Et gigantisk politiopbud skærmede

nazisterne mod demonstranternes angreb, men det var ikke nok til at sikre at de fik gennemført deres march. Det kom til ret voldsoomme kampe både mellem demonstranter og politi, og nazister, der gik til angreb på politiet. Mange blev sårede. Over 145 blev anholdt. Heraf vil 9 blive tiltalt.

Foto Yelah

Mindeord: B.C. Andersen

*Natten åbner sig
jeg ligger søvnløs, med min angst
hvirvlet ind i dynen
stivnede tanker
jeg hører hurtige skridt
på gangen
trækker vejret anspændt
føler, jeg falder og falder
mod stjernerne
og havet langt herfra
og en stilhed så stærk
at angsten forsvinder*

B.C.

Vores fine kammerat, digteren og kommunisten Bruno Carlo Andersen, døde kort efter midnat natten til den 23. november på et hospis i hjembyen Randers efter hård kamp mod en ondartet leverkræft. Et barsk endeligt, som han mødte med beundringsværdigt mod. Han blev bare 54 år gammel. Han efterlader datteren Rosa – og et lyrisk værk, som vil blive stående som gyldigt udtryk for den revolutionære kamp i en lang, vanskelig periode gennem næsten 40 år.

Arbejderdrengen B.C. følte sig stærkt forbundet med sin klasse. Hans digtning er lysende gnister af hans liv og dens liv. Den afspejler den revolutionære protest, modstanden og ukuelighedens ånd i dagligdagen, i småt som stort, over for kapitalistisk brutalitet og imperialismens og krigenes hærgen.

B.C.s digte indfanger på unik måde revolutionens store følelser – solidaritet, optimisme, nøgtern illusionsløshed, stædig kampvilje, menneskelighed. De taler uopstyltet, mand med kvinde, og omvendt, kammerat til kammerat.

De talrige digte findes sammen med artikler og andet først og fremmest i den revolutionære presse, i dagbladet Arbejderen gennem en årrække, senere i Kommunistisk Politik, i tidsskrifter som Kulturkampen, i antologier, på nettet og i de trykte samlinger. Thomas Koppel satte hans digt 'De vil alle være med' i musik. Det kom på 'Vi kæmper for at sejre'. For et par år siden oprettede han hjemmesiden Digteren Online (www.min-poet.dk).

Bruno Carlo Andersen (4.1.1954 ^ 22.11.2008) blev bisat af familie, tidligere kolleger, venner og kammerater på Nordre Kirkegård i Randers lørdag den 29. november - ved en smuk afskedsceremoni uden præster, men med røde faner, røde sange og smukke mindeord

B.C. forstod fra sin tidlige ungdom nødvendigheden af at organisere sig for at skabe forandring, og han kæmpede altid for at forblive organiseret, også når det kommunistiske parti midlertidigt forsvandt. Han blev som helt ung medlem af DKU og snart af DKP, forlod partiet ved dets programfæstelse af revisionismen i 1976, tilsluttede sig det revolutionære DKP/ML og gik siden hen med i Arbejderpartiet Kommunisterne. Han var formand for partiets kontrolkommission og formand for kulturforeningen Oktober.

Som ganske ung var han bybud. Senere havde han et omskifteligt og lærerigt arbejdsliv som værftsarbejder, fabriksarbejder, havnearbejder, sprøjtemaler (hvor han pådrog sig den kræftsygdom, der førte til hans for tidlige død), og indimellem perioder med arbejdsløshed. Senere blev han omskølet til socialpædagog, indtil alvorlig hjertesygdom og bypass-operation sendte ham på pension. En stribe hospitalsdigte er gribende. Hans digtning udvidede sig, inddrog stadig flere felter af menneskelivet. Senest sprang han ud med

en betydelig kærlighedslyrik.

B.C. forblev ukueligt optimistisk i sin tro på arbejderklassens styrke til at skabe en ny og bedre fremtid og kæmpede til det sidste for et stærkt kommunistisk parti i Danmark på marxismen-leninismens grund som en nødvendighed for at gennemføre revolutionen og opbygge socialismen.

Hans 'Breve til kammeraterne', offentliggjort i Kommunistisk Politik, som han dikterede til en kammerat, da han ikke længere selv fysisk var i stand til at nedskrive digtene eller sine tanker, er et smukt vidnesbyrd om disse.

De vil sammen med andre tekster og digte blive udsendt i bogform om kort tid – sammen med digtsamlingen 'Sommerfuglens manifest'.

Flere efterladte digtsamlinger vil senere blive udsendt.

Æret være hans minde!

**Centralkomiteen
Arbejderpartiet Kommunisterne**
23. november 2008

Digte mod døden

Af B.C. Andersen

Tusmørke

Det er aften
der er kun stilhed
og en træt ømhed
længe lytter jeg, efter åndedrag
pulsslagenes banken i tindingen
mit blik, tanker er slørede
af et syntetisk tusmørke
der vokser indeni
fjerner smerten, fylder tomrummet
med dyb ingenting
efterlader mig alene
med natbordet, avisen
et glas vand, og tusind brændende byer.

Modløs, i et uendeligt øjeblik

Modløs
i et uendeligt øjeblik
med smerte, der detonerer
bag øjenlågene
og syntetisk tusmørke
der sprøjtes ind i mine årer
ligger jeg
og lytter til græsset
byens støj
nattevagten, der laver kaffe
mekanisk
bevæger sig rundt ude på gangen.

Ligger helt stille

Natten trænger gennem det åbne vindue
lugtene, mørket tager over
jeg ligger helt stille
alt lys er slukket
kun din cigaret gløder osende
byen, fabrikken
parkerne
du, og de legende unger
er et flimrende minde, langt borte
næsten uigenkaldelig
jordslæet
en fjern, fjern
forvreden smerte, jeg knap
kan mærke

Hjertet, for træt ...

Sindet er som sodet glas
og nattens hæse angst kvælende
mundhulen er tør
vandet på natbordet udrikkelig
stjernerne er langt borte
hjertet banker højt, hastigt
jeg er for træt til at lytte
føle efter, vente
tænke, slår det videre
om et sekund?

B. C. Andersen (1954 - 2008)

I den anden ende af natten

Dybt, dybt
i den anden ende af natten
ligger jeg tavs
lytter i tåge
efter skridt, støj fra gaden
gråd
latter, fra legende unger
så drømmen ikke stivner
af stilhed.

Hjertestøj, der dunker

Gangene er stumme
ørerne fanger
sengehjulenes hidsige knitren
hjertestøj, der dunker
og dunker
vildt, mellem væggene

på nippet
en tidlig morgen
med blå blink i trafikken
urolige blikke
en skygge af en drøm
jeg ikke kan, vil slippe.

Hvert åndedrag

Hvert åndedrag, har sin død
hvert pulsslag sin smerte
med løsrøve, tåge tanker
blødende bekymring
hypnotiseret lytten
til gangens lyde bag døren
skærende, metalliske
ekko'er, af travl uendelighed
messende hvvisken
fra gaderne, fra havnen
fabrikkerne
højspændingsmasterne, der
pløjer sig gennem landskabet
levende, støjende
lysende.

En stilhed så stærk

Natten åbner sig
jeg ligger søvnløs, med min angst
hvirolet ind i dynen
stivnede tanker
jeg hører hurtige skridt
på gangen
trækker vejret anspændt
føler, jeg falder og falder
mod stjernerne
og havet langt herfra
og en stilhed, så stærk
at angsten forsvinder

*Mellemøsten og Asien***Obama og den amerikanske strategi**

Den kommende amerikanske præsident vil med sine udtalelser og kabinetsudnævnelser følge den samme imperialistiske strategi for Mellemøsten og Asien, som har bragt ruin og ulykke til hele regionen

De store forventninger til en ny amerikansk udenrigspolitik under Obama, der gjorde op med Bush-regeringens militære verdenserobringer, er allerede kølnet betydeligt. En undersøgelse af hvad Obama vil i forhold til nogle nøglelande og nøglekonflikter in regionen giver et forstemmende billede.

Åbent brev fra den irakiske modstand

Den irakiske modstands vigtigste kraft er Baath-partiet, men den har samlet sig i en fælles front. I et åbent brev til den kommende præsident skriver dens ledelse – Det politiske råd for den irakiske modstand – bl.a. følgende 'for at gøre opmærksom på en række punkter og for at De kan undgå Deres forgængeres fejl':

"Deres valgsejr skyldtes ikke, at de amerikanske borgere vendte sig imod racisme, den skyldtes de mange fejltagelser, som den nuværende amerikanske regering har begået, som tvang amerikanerne til at tænke: Aldrig mere, og afviste at den nuværende administration skulle fortsætte på nogen måde. Det bevistes af Deres stemmeandel.

Deres valgløfter var baseret på forandring, og forandring er nødvendig, og vi siger med Dem, at det er tid til forandring. For den ødelæggelse, den nuværende administration har påført vores fædreland, Irak, så som masse mord, voldelige tvangsforflytninger i masseskala, sektvæsen og racisme, har været dybt skadelig for det amerikanske folks ry. Den ødelagde værdierne i et land, der som De rigtigt indrømmede, ikke begik nogen aggression mod USA."

Hillary Clinton taler i Jerusalem som uforbeholden støtte af Israel

Den irakiske modstand advarer Obama mod at indgå aftaler med 'tredie parter' på Iraks bekostning (dvs. med Iran, først og fremmest) og tilbyder fleksibilitet med hensyn til tilbagetrækningen af de amerikanske besættelsestropper, 'forudsat det ikke foregår i henhold til en sikkerhedsaftale indgået med marionetpartierne eller den indsatte regering'. Brevet fortsætter:

'De bør rette fejltagelserne og handle modigt for at betale kompensation til alle skader på familierne, hjemmene og psykologiske skader. De må også løslade alle de fanger, som I holder fængslede til den sidste iraker, og tvinge den sekterske regering til at løslade alle fangerne i deres fængsler og genoprette sikkerhedsbalancen i Irak. Ellers kan vi ikke tro, De vil bringe den lovede forandring. Men gør De det, vil de kunne tælles blandt de modige mennesker, som træder ind i historien gennem vidtåbne døre.'

Det er fuldstændig sandt at Obama ikke blev valgt, fordi han var sort, men på hans antikrigsprogram, løftet om forandring og leden ved Bush og de neokonservatives løgne og krige. Obamas udenrigspolitiske hold vil garantere, at der ikke sker en 'ærlig' tilbagetrækning af tropperne i en krig, der under alle omstændigheder er tabt. Obama vil fastholde den aftale, som Bush-regeringen netop har indgået med sine marionetter i Baghdads grønne zone – som ikke betyder tilbagetrækning, hverken nu eller i 2011, medmindre besættelserne bliver endelig besejret.

Afghanistan: Vil knuse modstanden

Både Obama og krigsminister Bates er gået stærkt ind for at øge den amerikanske besættelsesstyrke for at knuse den stadig voksende modstand, som anført af talebanerne retter stadig stærkere slag mod alle de udenlandske besættelse overalt i landet, indbefattet i det 'sikre' Kabul, og mod Karzai-marionetstyrets tropper og politi.

Som i Irak har situationen udviklet sig til ugunst for besættelsesstyrkerne. Flere og flere loedende officerer fra NATO-hærene erklærer, at krigen ikke kan vindes. Mange af dem har foreslået en studehandel med det afsatte Taleban-styre.

Den 17. november afviste Taleban offivielt et 'tilbud' om fredsforhandlinger fra besættelsesmagternes trængte 'præsident', utvivlsomt fremsat på vegne af USA og de øvrige besættelse. Derpå erklærede USA, at det ikke ville forhandle med Taleban.

Obama tror, at der bare mangler flere soldater, og vil gennemføre en 'surge', en offensiv, a la den, Bush gennemførte i Irak, som blev erklæret for en kæmpesucces – men ikke var det. Obama og Bates vil sende op til 20.000 ekstra kamp- og støttetropper til det plagede land.

Uanset om den amerikanske præsident hedder Bush eller Obama vil den afghanske modstand fortsætte, indtil de udenlandske styrker er fordrevet, som så mange gange før.

Pakistan og Indien

Obamas erklæringer lader også forstå, at han vil fortsætte trusselspolitikken over for Iran – hvad der ikke udelukker aftaler og studehandel med Teheran. Samtidig ser det ud, som er der er foregået et skift i fokus for amerikansk imperialisme, som ikke mindst er rettet mod Pakistan.

Obamas erklæringer lader forstå, at han vil fortsætte med bombningerne af pakistanske områder med ubemandede fly, som krænker al international ret. Det kaotiske Pakistan i voldsom økonomisk krise ser ud til at være et primært område for de amerikanske intriger i Asien. En

opsplitning af Pakistan er en af de strategiske retninger, der overvejes.

USA har kastet sit lod i vægtskålen til fordel for et stærkt Indien som dets strategiske partner i Asien. Det er blandt andet kommet til udtryk i den nylige atomare samarbejdsaftale mellem USA og Indien, som har skabt dybe bekymringer i Islamabad for en forrykkelse af den skrøbelige sikkerhedsbalance. Alt tyder på at Obamas politik vil støtte et større og stærkere Indien.

Mellem de gamle fjender Pakistan og Indien, begge atommagter, hersker en ustabil spændingstilstand. Mange reaktionære politiske og sekterisk religiøse kræfter arbejder for at puste til spændingerne, både i de to lande, og udenfor.

De uhyggelige terroristaktionerne i Mumbai, der dræbte langt over hundrede mennesker, er benzin på dette bål. "Indiens 9/11" har ikke mindst fået de sekteriske Hindu-politikere til at kræve gengæld mod Pakistan, som de beskylder for at stå bag. Mange iagttagere mener det er mere sandsynligt, at terroristerne kommer fra Indien. Den indiske regering har tolereret en stigende grad af terroristisk og voldelig hindu-ekstremisme, mens den har slået hårdt ned på muslimsk ekstremisme. Indien huser den trediestørste muslimske befolkningsgruppe i verden, efter Indone-

sien og Pakistan.

Jacqueline Cabasso, som er direktør for Western States Legal Foundation, som overvåger atomvåbenpolitik, siger:

- Forholdet mellem Indien og Pakistan er altid særlig afgørende, fordi de begge har atomvåben og fordi regionen er så ustabil. Den nylige atomaftale mellem USA og Indien, som havde opbakning fra Obama, Clinton og Biden – Joseph Biden skubbede virkelig kraftigt på – har undermineret bestræbelserne for ikke-spredning.

Israel og Palæstina

Først og fremmest vil Obama fortsætte sine forgængeres alliance med Israel på palæstinensernes bekostning. Der er ikke kommet så meget som et fordømmende ord af den israelske kvælning af Gaza, som udgør et langsomt folkemord og en brutal krigsforbrydelse.

Hillary Clinton er den zionistiske lobbys valg som amerikansk udenrigsminister.

Clinton har aldrig kritiseret Israels undertrykkelsespolitik eller de illegale bosættelser, der fordobledes i Bill Clintons præsidentperiode. Clinton havde otte år til at sikre en 'varig fredsftale' som Hillary Clinton nu fabler om i sine

utallige støtteerklæringer til det zionistiske Israel.

Igen og igen har hun erklæret, at "Israels ret til at eksistere, og eksistere i sikkerhed, må aldrig drages i tvivl". På den basis har hun støttet kampagnen mod Iran og fortiet den tidligere præsident Jimmy Carters kritik af den israelske undertrykkelsespolitik.

Hvilke varige fredsftaler hun kan bringe i stand, fremgår tydeligt af følgende erklæring fra en tale 21. september:

"Vi ved også at farerne der tårner sig op for Israel er blevet forstærket ved Hamas' eksistens og erobring af Gaza – og fra Hizbollah, terrorgruppen, der nu er repræsenteret i den libanesiske regering. Jeg har længe sagt at Hamas ikke må anerkendes før den frasiger sig vold og terror og anerkender Israels ret til at eksistere. Og det inkluderer sikkerhedsvolden (apartheidmuren, KP) til at holde terrorister ude, som jeg har støttet længe og kraftigt. Jeg har talt kraftigt imod Den internationale domstol i Haag for at så tvivl om Israels ret til selvforsvar, hvilket indebærer opførelsen af sikkerhedshegnet".

Obama, Biden og Clinton lover ikke noget nyt og ikke noget godt.

Hverken Obama eller SOFA-aftalen giver grund til optimisme i Irak

Af Jan R. Steinholt

Iraks Patriotiske Alliance (IPA) tror ikke på løfterne om en snarlig amerikansk tilbagetrækning, uanset om de kommer fra Georg Bush eller Barack Obama. Det gælder helt uafhængig af, hvilke aftaler, der indgås mellem USA og Malaki-regimet i Bagdad

- Nogle ansigter bliver skiftet ud eller skubbet i blandt besætternes støttespiller. Også indenfor modstandens partier og grupperinger sker der skift, i perioder er de vældigt aktive, andre mere passive. Kampen foregår ikke efter en ret linie, men vil altid ende med

at gå fremad, siger han:

- Vi er endnu ikke kommet dertil, at USA er nødt til at forlade irakisk jord. Vi må indse, at modstanden kommer til at føre en langvarig krig – i mindst 10 år, sagde al-Kalemji, da han indledte på det seminar, som Komiteen for et frit Irak holdt i Oslo den 29. november.

Besætterne har hævdet, at modstanden ville være knust i løbet af 2007, som resultat af præsident Bushs såkaldte nye strategi. Siden er mange af amerikanernes vigtigste baser blevet angrebet. Pentagons egne tabstal viser, at 2007 blev året med det højst antal dræbte og sårede, selvom tallene endog er forskønnet ved, at de 200.000 private

IPA's talsmand Awni al-Kalemji afviser, at der er tale om en ny situation i Irak. Grundlæggende er den ligesom den har været siden okkupationen i 2003.

lejesoldater, der ofte bruges i forreste linie og deres faldne, ikke tælles med.

- Min personlige mening er, at der nok er forskelle mellem Georg Bush og Barack Obama, når det gælder den amerikanske indenrigspolitik, men når det gælder udenrigspolitikken tror jeg ikke på nogen væsentlig ændring. I USA er det den militærindustrielle kompleks, finanssektoren og zionist-lobbyen, der udstikker rammerne for præsidentens handlefrihed. Hvis præsident Obama skal frigøre sig fra disse rammer, vil det i bedste fald først ske, hvis han bliver genvalgt for en ny periode.

Vil slås til den sidste amerikanske soldat er ude

Teksten i den nyligt indgåede aftale, som i USA kaldes en "sikkerhedsaftale" og i Irak en aftale om "tilbagetrækning", siger, at de amerikanske soldater til sommer skal trække sig tilbage til sine over 50 baser rundt om i Irak og være ude af landet inden udgangen af 2011. IPA-talsmanden har ingen tillid til, at det sidste vil ske som følge af aftalen, men peger på, at en reduktion af de synlige amerikanske styrker i irakiske byer og udbredelsen af en (falsk) forestilling om en nært forestående amerikansk tilbagetrækning kan få negative konsekvenser i dele af modstandsbevægelsen.

Det kan på kort sigt føre til splid og uenighed i modstandskræfterne om nødvendigheden af at fortsætte den væbnede modstand. Den del af modstanden, som IPA repræsenterer, er ikke i tvivl om, at kampen bør fortsætte:

- Vi må lære af historien, ikke mindst af vietnameserne. Selv mens lederne forhandlede med Henry Kissinger, fortsatte de kampen og gennemførte 254 militære operationer. For vor del, så vil vi kæmpe helt til den sidste amerikanske soldat har forladt irakisk jord, sagde Kalemji.

Aftalen om tilbagetrækning

SOFA-aftalen (*Status Of Forces Agreement*) blev banket igennem i Den grønne Zone den 27. november. Det burde have været en øjenåbner, at præsident Bush siger, at han er uhyre fornøjet med aftalen og nu lægger hele sin prestige i at støtte en tidsplan, som han længe har været en bastant modstander af.

Talsmand for Iraks Patriotiske Alliance
Awni al-Kalemji

I propagandaen fremstilles aftalen ligeledes som en stor sejr for Maliki-regimet i Bagdad. Maliki praler med, at aftalen sætter en dato for amerikansk tilbagetrækning fra Irak, inden udgangen af 2011. Den indeholder en passus om, at USA ikke skal kunne angribe andre stater fra irakisk territorium. Endvidere indeholder aftalen et punkt om, at det ikke længere skal være strafrikt for amerikanske soldater, som begår overgreb udenfor tjeneste. De må nu stå til ansvar for irakiske domstole.

Men Kalemji har ikke den ringeste tro på, at amerikanske soldater vil blive stillet for nogen irakisk domstol:

- De amerikanske soldater er jo ikke i Irak på ferie. De er altid i tjeneste

Al Kalemji hælder isvand i blodet på de, der tror, at denne aftale repræsenterer en helt ny kurs, for den er fuld af smuthuller. Tre krav er knyttet til den. For det første forudsættes det, at sikkerheden i landet skal være kraftigt forbedret. For det andet forudsættes det, at den irakiske hær skal være stærk nok til at stå imod andre regionale staters aggression. Og for det tredje må den irakiske "regering" anmode USA om at trække sig ud.

Sikkerheden er i USA's hænder

Til det første punkt om sikkerhedssituationen pegede Kalemji på, at graden af "sikkerhed" styres af USA. Han henviste til, at generalerne Petraeus og Sanchez fik ordre til inden tre måneder at forberede

en rapport til den amerikanske kongres om sikkerhedssituationen i Irak.

Hvad skete i de tre måneder? Alle militslederne blev forflyttet over til Iran, bombningerne stoppede, og soldaterne fik besked på at blive i barakkerne. Dermed blev sikkerhedssituationen kraftigt forbedret, og generalerne kunne berolige demokraterne kongresmedlemmer ved at vise store fremgange i Irak... Det er altså amerikanerne, der afgør, hvordan sikkerhedssituationen ser ud til enhver tid, og de kan jonglere med den, som det passer dem.

Til det andet om at opbygge den irakiske forsvarsmagt sådan, at den står imod angreb fra mægtige stater i regionen, som Iran, Tyrkiet - for ikke at tale om Israel:

- Lad os ikke glemme, at tidligere guvernør Poul Bremer skrev i sin bog, at målet for besættelsen var at ødelægge den irakiske hær, minder Kalemji om. Og henviste til, at republikanernes præsidentkandidat McCain hævdede, at USA burde blive i Irak i hundrede år.

Marionettens mareridt

Når det gælder det sidste punkt om, at Irak skal bede USA om at trække sig ud, fremholdt Kalemji, at det er en vittighed. For marionetterne i Bagdad er tanken om, at USA skulle trække sig ud deres værste mareridt:

- Hvis USA forlader Irak, rejser kol-laboratorerne sammen med dem. Og rejser de ikke, ved de, at de lider samme medfart, som amerikanerne har fået.

Grunden til, at aftalen er underskrevet, er, at Bush har ret dårlig tid. Han vil have en aftale under armen før hans præsident-tid udløber. Og hvad angår Maliki, så er det som et irakisk parlamentsmedlem sagde til TV-kanalen al Jazeera: Maliki fik besked om, at hvis han nægtede at skrive under ville amerikanerne sørge for at fjerne vagtkorpset, som omgiver ham. Den amerikanske ambassadør gjorde det også klart, at sikkerheden for civile vil blive forværret, hvis ikke aftalen blev underskrevet.

Endnu et bevis på, hvem der faktisk afgør sikkerhedsniveauet i Irak.

Artiklens forfatter er bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Fritt Irak Norge og artiklen blev først offentliggjort på frittirak.no.

Gaza: Vis ingen nåde, tillad ingen retfærdighed

Af Stuart Littlewood

Hvem ville have troet, at ved juletid 2008 ville Vesten stadig være ude af stand til at opsamle mod til at sætte Israel på plads for forbrydelser mod palæstinenserne?

Et kristent synspunkt på den grusomme blokade af Gaza

Den forfærdelige belejring af Gaza har foregået i mindst 30 måneder. "Det startede marts 2006 – jeg var der," udtaler en ven ... Med andre ord så snart Hamas ubelejligt blev valgt til magten. I begyndelsen af april havde EU stoppet al finansiel hjælp, og den økonomiske blokade var startet.

Gaza led allerede af alvorlige afsavn, da jeg var på besøg for et år siden. Jeg skrev bagefter:

"Jeg bemærkede de øde strande og de oplagte fiskerbåde ... Israel har forbudt fiskeri fra Gaza-kysten og ødelagt tilværelsen for 3.000 fiskere, og berøvet de lokale en ordentlig diæt. De både, der trodser forbuddet, beskydes.

Gaza-striben er afskåret fra verden udenfor af et israelsk hegn bevogtet af vagttårn, snigskytter, tanks, bevæbnede bulldozere og førerløse fly. Israel foregiver, at de trak sig tilbage for to år siden, men kontrollerer stadig luftrummet over Gaza, kystlinjen og radiobølgerne. De har forseglet stedet som et fængsel og foretager jævnligt mindre invasioner ..."

Netop nu er den strangulerede økonomi i frit fald, og for halvanden million almindelige mennesker er livet et helvede. Arbejdsløsheden er oppe på 65 %, og 80 % lever under fattigdomsgrænsen.

Man er ved at løbe tør for brændstof, og også for basisvarer som f.eks. vaskepulver. Ødelagt infrastruktur og mangel på fødevarer medfører alvorlige offentlige og individuelle sundhedsproblemer. Strømafbrydelser forstyrrer hospitalerne, og vital medicin kan ikke holdes nedfrosset. Tusinder må se døden i øjnene, mens den medicinske behandling kollapse.

Kvinder protesterer i Gaza mod Israels besættelse og blokade

En ven e-mailede: "I dag har vi ikke længere cement til at anlægge grave for dem, der dør."

Gazas sundhedsministerium rapporterede derpå, at kræft- og hjertepatienter manglede helt nødvendig medicin. Der var ingen radioterapi. Hundredvis af nyresvigtspatienter modtog ikke dialyse så ofte, som de burde, fordi en tredjedel af maskinerne ikke var i drift. Mangel på reservedele har også sat andet diagnose- og terapiudstyr ud af kraft.

Hospitalerne var løbet tør for mange slags nødvendig medicin, og reserverne var faretruende små med hensyn til tøj og rengøringsmidler. Mangel på bedøvelsesmidler truede med at stoppe for operationer. Brændstoflagrene var nede på 15 dage, og der var ingen mad til patienterne. 450 kræftpatienter (35 % af dem børn) blev nægtet tilladelse til at krydse grænsen og få en rimelig behandling. Læger fra Human Rights har forsøgt at bringe de kritisk syge ud af Gaza, men er ofte blevet nægtet det af de israelske myndigheder. Så de døde under store smerter.

I England viste *Channel 4 News* en rystende rapport om, hvordan de syge blev afpresset. Hvis de indvilgede i at angive slægtninge, ville israelerne lade dem forlade Gaza. Hvis ikke, var de dømt til at "blive i Gaza og dø".

Sundhedsministeriets krisestyringsenhed har udsendt en liste over de mest presserende reservedele: "Man kan ikke finde ord til at udtrykke den elendige situation for det medicinske udstyr på Gazas bedre hospitaler end den vedhæftede fil," skrev direktøren.

Listen blev videresendt til adskillige britiske parlamentarikere, herunder min

egen MP, med opfordring til at viderebefordre til den relevante minister. Hvem ville have troet, at en britisk regering i dag ville ignorere et sådan råb om hjælp fra et tidligere britisk protektorat?

Europaparlamentet har tidligere vedtaget en resolution, som bad Israel om at hæve blokaden og garantere humanitær hjælp og nødvendige forsyninger. Israel svarede med at erklære Gaza for en "fjendtlig enhed" og øgede brutaliteten i de kollektive afstraffelser. Der har der været utallige opfordringer fra FN og andre organisationer til at stoppe belejringen.

Men det forræderiske EU var kun alt for glad for at se den fortsatte og belønnede Israel med at opgradere forbindelserne og handelsaftalerne mellem EU og Israel i stedet for at suspendere dem, som de skulle ifølge EU's egne regler.

Skurke oversvømmer magtens korridorer, men hvor er der personer af format og integritet til at gribe ind og stoppe disse overgreb ... i Guds navn, i Allahs navn, eller simpelthen blot i almindelig anstændigheds navn?

Nu, et år senere, advarer Gazas sundhedsminister om, at mange flere vil dø, hvis det lykkes for Israels hyppige strøm-afbrydelser og brændstofrestriktionerne at lukke ethvert livsopretholdende system, der stadig fungerer. Mangel på reservedele har sat halvdelen af ambulancerne ud af drift, og 95 typer medicin, plus cancermedicin, er ikke længere til at få i Gaza-striben. 220 maskiner, der bruges til dialyse og andre alvorlige tilstande, indbefattet CT-scanning, er ubrugelige.

Israel tillader ikke læger og journalister adgang til Gaza for at bevidne og rapportere, hvordan det står til. Vi kan kun gætte på omfanget af de forfærdelige forhold, belejringen har skabt.

Hvad Gazas fiskere angår, stopper chikanerierne aldrig. For nogle dage siden opbragte israelske kanonbåde tre fiskerbåde og kidnappede 15 palæstinensiske fiskere og tre internationale fredsaktivister – en af dem britisk – i palæstinensisk farvand. Men den britiske regering og dens kongelige flåde bekymrer sig langt mere om pirater, der kidnapper supertankere ud for Somalias kyst, end om at beskytte britiske og palæstinensiske bor-

gere, der lovligt og fredeligt udøver deres erhverv mod pirateri ud for Gazas kyst.

Mens jeg skriver, er et libysk skib på vej til Gaza med fødevarer. Den første arabiske båd, som forsøger at bryde belejringen. Hvor er de andre? Der burde være en armada!

Da vi i 2007 tog til Gaza, var det for at vise solidaritet med de muslimske og kristne trossamfund, der lider under den israelske totenschläger, på vores egen beskedne måde. Vi ønskede at møde Fr. Manuel Musallam, den heroiske præst, der i ni år har været indespærret i Gaza ude af stand til at besøge sin familie, der ikke bor langt væk, på Vestbredden, fordi israelerne ikke vil give ham rejsetilladelse. Da hans forældre døde, blev han forhindret i at deltage i deres begravelse.

Da han hørte, at vi ville komme, fortalte en kollega, brød denne modige mand ud i tårer.

Nu, 70 år gammel og med svigtende helbred, har han pludselig fået lov til at

blive genforenet med sin familie. Dette efterlader sognet og dens glimrende skole uden præst, og en erstatning må findes ... en, der er villig til at være fange.

Frihed til gudsyndelse i Det Hellige Land bliver rutinemæssigt nægtet for muslimer og kristne. Og for at understrege denne kendsgerning blokerede israelerne for, at pavens repræsentant, ærkebiskop Antonio Franco og hans kollegaer, kunne komme ind i Gazastriben sidste søndag for at holde en gudstjeneste, skønt arrangementet var blevet aftalt dage i forvejen. De var tvunget til at vente i tre timer ved grænseovergangen til ingen nytte.

Hvem skulle have troet, at ved juletid 2008 ville det internationale samfund stadig vende et blindt øje til den israelske forfølgelse af kristne og muslimer i Det Hellige Land?

Og hvem kunne have troet, at den vestlige kristendoms store kirker ville læne sig tilbage og se på, at Det Hellige

Land bliver stjålet, og ikke engang anspore deres politikere til handling?

Mens borgere her i England forbereder deres muntre festligheder i sikkerhed og varme, hvad er chancerne for en glædelig jul i det plagede Gaza? Nul. Familierne vil fryse, sulte og sandsynligvis krybe sammen i mørke det meste af tiden, mens de frygter det næste israelske bombeangreb og lever i konstant angst for en ny invasion.

Deres juleelendighed skyldes de moralsk fallerede vestlige ledes imødekommethed, som rotter sig sammen med Israel for at ødelægge Gaza og få befolkningen dér i knæ eller kastet i graven.

Stuart Littlewood er forfatter til bogen Radio Frit Palæstina, som fortæller om den vanskelige situation for palæstinenserne under besættelsen.

Oversat for Boykot Israel efter Palestine Chronicle, London 28. november

Vestens progressive opinion:

Lad ofrene blot komme! Fordøm modstandskæmperne!

Af James Petras

Amerikansk venstrefløjs 'grand old man', professor James Petras, giver en bidende kritik af vestens 'progressive' meningsdannere – amerikanske, europæiske eller danske

Vi er nogenlunde detaljeret vidende om den villige og ufortjente støtte, som titals millioner amerikanske borgere har skænket gerningsmændene til forbrydelser mod menneskeheden fra Det Hvide Hus og kongressen. Clinton-administrationen blev frit genvalgt i 1996 – efter med fuldt overlæg at have indført en hungerblokade mod Irak og indledt en ubarmhjertig og uigengældt bombekampagne mod det udsultede land fire år i træk, hvilket førte til dokumenteret død for mere end 500.000 børn og utallige flere sårbare.

Et flertal af de amerikanske borgere genvalgte Bush, også efter han udløste

krige, som førte til over en million civile irakeres død og til døden for mange snese tusind afghanere og tusindvis af pakistanere, og efter at han gav sin fulde støtte til Israels morderiske angreb på palæstinensiske civile og blokaden af vitale fødevarer, vandforsyning og brændstof til de besatte områder. For ikke at nævne de hyppige bombninger af Libanon og Syrien, som i Bushs anden præsidentperiode kulminerede med de grufulde israelske bombetogter mod libanesiske byer og landsbyer, der slog tusindvis af civile ihjel.

Vi ved, at denne brutalitet modtog ubetinget støtte fra præsidenterne for de 52 største amerikanske jødiske organisationer og deres tusinder af tilknyttede lokalgrupper (i alt over en million medlemmer). Vi ved, at for hvert eneste israelsk snigmord på en palæstinenser, enhver tvangsflytning af palæstinenserne fra deres land og hjem, enhver oprivning af deres frugtplantager og vingårde og forgiftning af deres brønde foregår der en systematisk kampagne her for at udradere

vores demokratiske ret til ytrings- og forsamlingsfrihed – og ganske særlig vores ret til offentligt at fordømme Israel og afsløre dets agenter, der opererer blandt de amerikanske magthavere.

Belært af hårde erfaringer er et flertal i den amerikanske offentlighed nået til at erkende militarismens fælder og er langsomt ved at opdage de dybe trusler mod vore "fire frihedsrettigheder", som udgøres af den rodfæstede zionistiske magtklike.

Det er godt nok. Imidlertid er disse fremskridt i den offentlige mening langt fra tilstrækkelige. Det amerikanske folk har netop valgt en ny præsident, der lover at styrke den imperialistiske militære tilstedeværelse i Afghanistan og besætte

nøgleposter i sin administration med velkendte militarister og zionister fra præsident 'Bill' Clintons tidligere regime.

Hvad der er forbigået offentligt opmærksomhed, er fredsbevægelsens nærmest totale forsvinden og dens opslugning i den nyvalgte amerikanske præsident Barack Obamas valgmaskine og det krigsførende Demokratiske Parti. Ligeledes omfavnede den største del af de 'progressive' amerikanske meningsdannere Obamas kandidatur, lejlighedsvis med milde reservationer, og de er i virkeligheden blevet en del af den 'brede koalition' – hånd i hånd med fanatiske zionistiske milliardærer, Wall Streets finanssvindlere, clintonske "humanitære" militarister, impotente millionærfagforeningsbureaukrater og diverse opadstræbende "minoritets"-politikere og stemmesjakkere.

Uanset om progressive lod sig beruse af den tomme kampagneretorik om "forandring" eller ej, ofrede de villigt deres mest elementære principper for at tjene det onde (for at tjene det 'mindste onde', vil de formentlig sige), men uden tvivl ondska-ben i nye imperialistiske krige og meddelagtighed i Israels koloniale barbari og det amerikanske folks stadig dybere fald ned i elendighedens morads.

De progressive amerikanske intellektuelle fremviser ingen sådanne (u)moraliske skrupler, når det drejer sig om de antiimperialistiske modstandsbevægelser i Asien (især Mellemøsten), Afrika og Latinamerika.

De amerikanske progressive og den tredje verdens modstandsbevægelser

Blandt de mest prominente progressive intellektuelle (PPI'ere) i USA og Europa, forfattere, bloggere og akademikere er der næsten ikke en eneste, der udviser samme 'pragmatisme', som de praktiserer i valget af 'mindre onde' politikere i USA eller Europa, når det handler om at foretage politiske valg i de konfliktramte lande. Findes der måske blot en enkelt PPI'er, der vil argumentere for, at de støtter det demokratiske valgte Hamas i Palæstina eller Hizbollah i Libanon, eller den folkeligt støttede nationalist Muqtada al-Sadr i Irak eller Taliban i Afghanistan, der går op mod besættelsen, eller det iran-

ske folks ret, anerkendt under international lov, til fredelig udvikling af atomenergi – fordi disse, deres mangler ufortalt, udgør det "mindre onde"?

Lad os se lidt mere detaljeret på dette. PPI'erne retfærdiggjorde deres støtte til Obama på basis af hans kampagneretorik for fred og retfærdighed, selv da han stemte for Bushs krigsbudget og udenlandske støtteprogrammer, der forsyner de økonomiske midler til mordet på hundredtusinder af irakere, afghanere, palæstinensere, colombianere, somaliere og pakistanere og til fordrivelse og tvangsforflytning af mindst ti millioner mennesker fra deres byer, landbrug og hjem.

De selv samme PPI'ere afviser pure og nægter at anvende det "mindre onde" som kriterie for støtte til Hamas, den demokratisk valgte palæstinensiske administration i Gaza, der står i forreste linje i kampen mod den brutale israelske koloniale besættelse – fordi de er "voldelige" (hvilket betyder, at den gør gengæld mod de næsten daglige væbnede israelske angreb), ønsker en "teokratisk stat" (på linje med den teologisk definerede "jødiske" stat Israel) og undertrykker dissidenter (ved undertiden at slå ned på CIA-støttede Fatah-funktionærer og militser).

I bedste fald viser PPI'erne alene interesse for de palæstinensiske ofre for Israels folkemorderiske embargo af mad, vand, brændstof og medicin; man protesterer mod åbne racistiske angreb begået af Israels koloniale jødæisk-fascistiske bosættere, når de angriber skolepiger på vej i skole eller ældre landmænd i deres vingårde; de protesterer mod de vilkårlige og bevidste forsinkelser ved de israelske militære checkpoints, der betyder døden for akut syge palæstinensere, cancerramte, fødende kvinder, mænd med hjertestop og folk med behov for nyredialyse ved at forhindre dem i at nå frem til medicinske faciliteter.

Sagt med andre ord: PPI'erne støtter palæstinenserne som ofre, men fordømmer dem, når de som frihedskæmpere slås mod bødlerne. PPI'ernes støtte til ofrene er en omkostningsfri gestus, der forsyner stemplet 'progressiv' med troværdighed; oppositionen mod frihedskæmperne forsikrer den herskende elite om, at PPI'ernes kritik ikke vil påvirke USA's imperiebyggeri og dets israelske allierede negativt.

De mest højtrøstede, selvudnævnte

progressive "frisindede" og "demokrater" i den vestlige verden hævder at støtte national selvbestemmelse og gå imod imperialistisk erobring, men alligevel afviser de konsekvent de reelt eksisterende folkelige massebevægelser, som kræver selvbestemmelse og fører an i kampen mod imperialistisk aggression og udenlandsk besættelse.

Næsten uden undtagelse fordømmer man de nationale modstandsbevægelser for ikke at passe til deres egne forudfattede meninger om perfekt retfærdighed, fredelig tolerance og sekulære, demokratiske principper, som en modstandsbevægelse skal opfylde ifølge deres forestilling.

Alligevel anvender PPI'erne ikke sådanne kriterier, når de anbefaler støtte til kandidater i deres egne lande. Hizbollah afvises blankt som for "klerikalsk" af PPI'erne, mens britiske progressive støttede Tony Blair, lederen af Labourpartiet, og hans rolle som blodig medskyldig til Clinton, Bush, Sharon og hele bundtet af servile marionetregimer i Irak, Afghanistan, Somalia og andre steder.

Når det drejer sig om militær aggression – og døde, tab af lemmer og hjem – har de "mindre onde" demokrater og de europæiske socialdemokrater og centrumvenstre-politikere et langt værre generalieblad end Taliban, Hizbollah, Hamas og sadrist-styrkerne. Og nok så relevant: Levevilkårene og sikkerheden for hovedparten af befolkningen var bedre under det uafhængige, om end autoritære styre under Saddam Hussein, det klerikalske Taliban i Afghanistan og De Islamiske Råd i Somalia end under USA's og EU's militære besættelse og deres vasalregninger.

Nogle af PPI'erne undgår de reelle og vanskelige valg ved at foregive, at der ligger et "tredje valg" lige i horisonten i lande, der i øjeblikket lider under imperialistisk og koloniale erobring og besættelse: De fordømmer de imperialistiske hære og den anti-imperialistiske modstand i abstrakte progressive frihedsprincippers navn.

De skammelige floskler og hykleriet i deres stillingtagen står klart, når det samme spørgsmål rejser sig ved politiske valg i de imperialistiske moderlande. Her har PPI'erne hundrede og sytten argumenter for at støtte op bag én (Obama) af de to imperialistiske præsidentkandidater.

*Marxismens politiske økonomi***Hvad er profitratens tendens til fald?**

Her kommer argumenterne om "realisme" og "det mindre onde" i forgrunden.

Og hvilke "valg" foretager man ikke! De samme forkæmpere for frihed og demokrater, der fordømmer Taliban for dets ødelæggelse af gamle religiøse monumenter, støtter demokraternes kandidater, der som Obama foreslår at udvide den amerikanske militære besættelse af Afghanistan og forøge de morderiske slagmarker i Sydasiens.

Der er dybe moralske og politiske dilemmaer ved at foretage politiske valg i en verden, hvor destruktive imperialistiske krige ledes af frit valgte politikere, som mødes af energisk modstand fra klerikale og sekulære autoritære bevægelser og ledere. Men den historiske lære af de sidste tre hundrede år er klar: Den vestlige parlamentariske imperialisme og dens arv nu til dags har ødelagt og undergravet langt flere menneskers liv og udkomme i langt flere lande over et længere tidsrum end selv de værste postkoloniale regimer. Desuden har kolonikrigene, der gennemføres af "mindre onde" valgte regimer og politikere, haft en dybtgående destruktiv virkning på de selv samme "demokratiske værdier" i de vestlige lande, som PPI'erne hævder at forsvare.

Konklusion

PPI'erne har ved at vælge "det mindste onde" – i det seneste tilfælde ved at støtte Obama – dømt sig selv til politisk impotens ved at frede Washingtons politik og til politisk irrelevans i forhold til de nationale befrielseskampe.

Konsekvente støtter af millionerne af ofre for det vestlige og israelske slagteri lever ikke af økonomiske nådesgaver fra fonde. De tager det svære (og bekostelige) valg at kaste deres lod i solidaritet med modstandskæmperne.

"Omkostningen" for progressive intellektuelle i USA er, naturligvis, at invitationer til at tale på universiteter, der tilbyder femcifrede honorarer, tørres ud. "Gevinsten" er selvspekt og den værdighed, der kommer af at være en del af en international anti-imperialistisk bevægelse.

*Oversat af Kommunistisk Politik efter
Information Clearing House
23. november 2008*

Dette er en kort introduktion til en af de modsætninger i økonomien, der følger af den kapitalistiske produktionsmåde: nemlig at desto mere produktionen udvikler sig, desto relativt mindre afkast synes kapitalisten at få af den investerede kapital

Også på Marx og Engels tid var der stor forvirring om "profitratens tendens til fald", den samfundsmæssige lov, der udgjorde det mysterium, om hvis opklaring hele den politiske økonomi siden Adam Smith har drejet sig.

I Kapitalen forklarer Marx: "Profitrate udtrykker forholdet mellem merværdi og den udlagte total kapital" (arbejds løn, maskiner, råstoffer m.v.).

Her følger nogle centrale citater fra Kapitalen om dette spørgsmål.

"Hvis arbejdets udbytningsgrad ikke ændres, kan den samme merværdi resultere i en faldende profitrate, fordi den konstante kapital og dermed den samlede kapital værdi vokser med den konstante kapital materielle omfang, om end ikke i samme forhold.

Hvis man nu videre antager, at denne gradvise ændring i kapitalens sammensætning ikke blot foregår i enkelte produktionsfæser, men mere eller mindre i alle eller dog afgørende produktionsfæser, at den altså indbefatter ændringer i den gennemsnitlige organiske sammensætning af den samlede kapital i et bestemt samfund, så må denne gradvise vækst af den konstante kapital i hurtigere tempo end den variable ved konstant merværdi, eller så længe den intensitet, kapitalen udbytter arbejdet med, forbliver den samme, nødvendigvis føre til *et gradvist fald i den generelle profitrate*."

(Den konstante kapital er maskiner m.v., variabel kapital er arbejds lønninger, KP)

"Det er ligeledes kun et andet udtryk

for den fremadskridende udvikling af arbejdets samfundsmæssige produktivitet, som netop viser sig i, at det samme antal arbejdere i samme tidsrum gennem den stigende anvendelse af maskiner og fast kapital overhovedet forvandler en større mængde rå- og hjælpestoffer til produkter, dvs. fremstiller produktet med mindre arbejde."

"Ethvert individuelt produkt indeholder isoleret betragtet en ringere sum af arbejde end på lavere produktionstrin, hvor den kapital, der udlægges til arbejde, er langt større i forhold til den, der udlægges til produktionsmidler."

Større samfundsmæssig produktivitet = faldende profitrate

"Den almindelige profitrates vedvarende tendens til at falde er altså kun *et for den kapitalistiske produktionsmåde karakteristisk udtryk* for den fremadskridende udvikling af arbejdets samfundsmæssige produktivitet."

"Den relative nedgang i det tilegnede merarbejde i forhold til den mængde materialiseret arbejde, som det levende arbejde sætter i bevægelse, udelukker på ingen måde, at den absolutte mængde af arbejde, som sættes i bevægelse og udbyttes af samfundskapitalen, og dermed også den absolutte mængde af det merarbejde, som den tilegner sig, vokser; loven udelukker lige så lidt, at de kapitaler, der står under de enkelte kapitalisters kommando, kommanderer over en voksende mængde arbejde og dermed merarbejde – dette sidste gælder også tilfælde, hvor antallet af de arbejdere, kapitalisterne kommanderer over, ikke vokser."

"Faldet af profitraten opstår ikke af en absolut, men af en rent relativ nedgang i den variable bestanddel af den samlede kapital, af dens nedgang i forhold til konstante bestanddel."

"Profittens absolutte størrelse er samfundsmæssigt set lig med merværdiens absolutte størrelse, og den kan og må vedblivende vokse, og vokse progressivt, på trods af nedgang i den

almindelige profitrate. **De samme love fremkalder altså på samme tid en voksende absolut profitmasse og en faldende profitrate til samfundskapitalen.**" (*Vores udhævning, KP*)

"Den kapitalistiske produktions og akkumulations udviklingsgang betinger arbejdsprocesser i stadig større skala og dermed stadig større dimensioner og svarende dertil voksende kapitalindsats for hvert enkelt foretagende. Voksende koncentration af kapitaler er derfor både en af denne produktions og akkumulationens materielle betingelser og et af de resultater, den selv producerer."

"For at den variable bestanddel af totalkapitalen ikke blot absolut kan blive den samme, men kan vokse absolut, skønt dens procentuelle andel af totalkapitalen falder, må totalkapitalen vokse relativt stærkere, end den variable kapitalprocentdel falder."

(*Alle citater er fra Kapitalen bind 3, KP*)

Den moderne maskine

Man kan sige, at det forhold, at den kapitalistiske produktionsmetode betyder, at de enkelte arbejdere producerer meget mere end det, de selv har brug for til opretholdelse og reproduktion af livet, indebærer, at samfundets samlede mængde af maskiner, forbrugsvarer og tjenester gradvist øges, herunder også antallet maskiner til produktionen. I praksis tilfalder overskuddet de enkelte kapitalister, der f.eks. bruger en del heraf til nye maskiner og nye fabriksbygninger, der igen er med til at øge produktiviteten.

Det handler ikke kun om udviklingen inden for enkelte brancher, men om den samlede kapitalistiske produktionsmåde.

Et godt eksempel på det er hele udviklingen inden for computerteknologi, fra maskiner på størrelse med en bygning med masser af ansatte til vedligehold og input til de nye modeller, man kan tage med i lommen, med al moderne underholdning tilgængelig.

Denne udvikling inden for computerbranchen er ikke væsensforskellig fra udviklingen inden for dampmaskiner og vævetechnik i 1800-tallet.

Hver ny mobiltelefonmodel har trods nye funktioner været billigere end sid-

ste års, fordi mekaniseringen i produktionen er blevet mere omfattende, og fordi mængden af arbejdskraft eller antallet af arbejdere i forhold til mængden af produkter, der bliver fremstillet, er relativt mindre end ved fremstillingen af sidste års model.

Det er et eksempel på fuld gyldighed af den økonomiske lov om *profitratens tendens til fald*, altså at størrelse af den af kapital, der er bundet i maskiner og råstoffer, vokser forholdsvis mere end mængden, der bruges på det levende arbejde. Udviklingen gør, at også maskiner i industrien bliver gradvist billigere for hver ny generation, men det ændrer intet ved, at den overordnede bevægelse er tendens til faldende profitrate, samtidig med at den samlede sum af merværdi vokser.

Gennem de sidste årtier har man tydeligere og tydeligere kunnet se kimen til maskiner, der slet ikke behøver noget levende arbejde, efter at fremstillingen af dem er slut, og de er opstillet og taget i drift. Et simpelt eksempel er en havelampe på solceller. Det er en lille maskine, der lader strøm, når solen skinner, og tænder af sig selv, når det bliver mørkt. Ingen person går ud og tænder den ved solnedgang, og den strøm, der bruges på lys, koster ikke noget, fordi ingen har været nede i kulminen.

Skulle et sådant projekt udvides til at omfatte en hel produktionslinje, hvor der altså intet levende arbejde er involveret, og energi og andre råstoffer er aldeles vedvarende og bæredygtige, så skulle der i princippet jo kun skaffes kapital til opførelsen, men efter at maskinen havde stået og spytet f.eks. mursten ud, indtil den var slidt ned og alt var solgt, ville kapitalisten ikke have øget værdien af sin produktion med andet end til erstatning af den udlagte kapital dertil.

Under kapitalismen vil sådanne pro-

jekter sjældent blive til noget i ren form, kun som del i gigantiske monopoler, der kan holde kontrol med teknologien og med råstofferne. Men selvom man kan forestille sig det, er virkeligheden jo ganske anderledes: Kapitalismen af i dag behøver et stadigt større antal arbejdere, og store mængder af ophobet rigdom sendes rastløst til nye områder, der som beskrevet i APK's program *'Manifestet for et socialistisk Danmark'* rives ind af kapitalismens fangarme og gøres til varer.

Naturlov i økonomi

Marx gør i *Kapitalen* en del ud af at forklare, at der er tale om at anvende videnskabelig metode på den kapitalistiske økonomi. Gennem hele værket er alle enkelte dele forklaret og derefter opstillet i nogle let anvendelige ligninger, der efterfølgende bevises som almenlydige på den kapitalistiske produktionsmåde.

De, der hævder, at Marx ikke kan anvendes på vore dage, afskriver i virkeligheden *Kapitalen* som en videnskabelig teori, der kan bruges på et samfund i udvikling, hvilket ellers netop er et af marxismen-leninismens særtræk. Kritikerne forsøger at reducere marxismen til en specifik historisk beskrivelse af kapitalismen i 1800-tallet; dermed er hele ideen om, at samfundsudviklingen kan beskrives med videnskabelige metoder, også forkastet.

Formålet er at kompromittere det værktøj, der viser vejen til virkelig samfundsmæssig forandring, den socialistiske revolution.

Det på trods af, at teorien har stået sin prøve igennem 150 år. Den bærer også ind i det ny socialistiske samfund, hvis grundlæggende love er helt anderledes end de specifikke kapitalistiske love, fordi produktionen ikke er profitbaseret. Faktisk viste Lenin og ikke mindst Stalin, at den marxistiske økonomiske teori – som forudset af Marx i *Kapitalen* – også er gældende efter revolutionen og under opbygningen af socialismen.

Den i grunden enkle og meget forklarende form, som marxismens klassiske værk *'Kapitalen'* har, hvorigennem der gives et indblik i både den samfundsvidenskabelige metode og alle kapitalismens særlige træk, er beregnet til brug for den kæmpende arbejderklasse. *fsk-*

Vi fordømmer den sydkoreanske regerings chokkursskifte

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har i dag afholdt sin årlige ordinære generalforsamling. Generalforsamlingen har vedtaget følgende udtalelse:

Det er med den største bekymring, vi ser på den aktuelle udvikling i Korea. Den ellers lovende nord-sydkoreanske forsonings- og samarbejdsproces fra 2000 blev afsluttet i februar i år. Det skete, da Sydkoreas nuværende meget Bush-tro højreregering fik magten... Alle principperne i Nord-Syd-aftalerne blev hældt ud med badevandet, og Lee Myong Bak-styret anvender et mere Nordkorea-fjendtligt sprogbrug end selv Bushadministrationens.

15. juni 2000 Nord-Syd-Fælleserklæringens ideal om samarbejde, forsoning og genforening ved nationens egen kraft kalder Lee-styret for "eksklusiv nationalisme", som den ønsker erstattet med "pragmatisme". En pragmatisme, der betyder, at DDF Korea gennem krigskonfrontationspolitik, trusler og tvang skal "åbnes", så Lee kan give befolkningen i Nord en indkomst på minimum 3000 dollars årligt og ensidigt skrotte republikkens a-våben. Til brug for en sådan "åbning" findes de amerikanske militære operationsplaner ... som jævnlige afprøves i krigsøvelser

for en militær invasion af DDF Korea. Her deltager op imod 100.000 amerikanske og sydkoreanske soldater. I disse øvelser indgår også test af "forebyggende" angreb på DDF Korea med små a-våben.

Det sydkoreanske Lee-styres politik har igennem de sidste otte måneder medført en gradvis nedlukning af Nord-Syd-samarbejdet, og trafikken på tværs af DMZ-zonen i det delte Korea er på vej til sit ophør...

Vi kræver, at Sydkoreas regering omgående udskifter sin Nordkorea-fjendtlige politik og vender tilbage til sporet fra Nord-Syd-Fælleserklæringerne fra 2000 og 2007. Erklæringer, som har massiv opbakning i hele den koreanske befolkning, og som Lee Myong Bak ingen ret har til blot at annullere.

Vi kræver også, at Lee Myong Bak-styret ophører med at medvirke til afholdelse af aggressive amerikanske-sydkoreanske krigsøvelser vendt imod Nordkorea. Disse øvelser truer alvorligt freden i Korea og blokerer også for genoptagelse af Nord-Syd-forsonings- og samarbejdsprocessen ligesom de planlagte forhandlinger om afskaffelse af a-våben og om en fredsaftale og freds-sikring i Korea.

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea

København, den 26. november 2008

Det er med særlig fornøjelse at jeg kaster mig over historien om svindelaffæren i IT Factory. Det skyldes at jeg var ansat på CSC, mens Asger Jensby var direktør

Når dette blad udkommer er der sikkert spundet en masse ender og kommet flere røverhistorier frem. Jeg vil gætte på at focus i medierne skifter fra at fremstille hvordan de rigeste narrer de mindre rige i spillet om magten over milliarderne til at fokusere på voldsepisoder, involvering af svenske forbrydere og stakkels sportshold, der mister deres sponsorer.

I stedet har jeg forsøgt at samle tråde til en rigtig gyser om, hvad der kan være foregået, bundet sammen af konkrete oplysninger og mine fantasier.

Asger Jensby gik en lovende karriere i møde, med cand. merc. uddannelsen fra 1973 fik han straks ansættelse i IBM med handel og industri-kunder som arbejdsfelt. Med en ihærdig og målbevidst arbejdsindsats blev han efterhånden ansvarlig salgsleder for den offentlige sektor. Asger havde dog ambitioner der rakte videre end til den offentlige sektor i Danmark, så i 1986 skiftede han til Quantor, et tysk firma og blev skandinavisk chef for Software AG allerede i 1988. Videre ud i verden fortsatte han i 1990 til det amerikanske firma Continuum, hvor han blev chef for Skandinavien og Benelux. I den periode rationaliserede IT-branchen gennem firmaovertagelser, hvilket førte Asger Jensby til Norge, hvor han var direktør frem til 1996 indtil firmaet blev opslugt af CSC.

Der blev han ansvarlig for finansielle services i Europa, mellemøsten og Afrika, hvilket gav ham lejlighed til at knytte kontakter, der senere skulle vise sig at være nyttige. I det hele taget gik det meste af hans arbejdstid med at knytte kontakter, som han mente kunne blive nyttige senere. I fritiden knyttede han kontakter bl.a. i ledelsen af fodboldklubben FC Århus.

I 2000 nåede han et af de mål, han uafsladelig havde stræbt efter. Asger Jensby blev administrerende direktør

Overalt

*hvor vi færdes overvåges vi,
og dertil er ansat en horde af nævenyttige
aparte elementer, -
som igen overvåges som beskrevet ovenover,
Og det hele sat sådan i system,
at det ingen ende tager,
og kan beskrives i følgende:
Kontrollens, - kontrol, - kontrollør.*

NB

Det kunne da godt ske ...

for CSC Danmark og topchef for CSC Skandinavien. Et job han var psykopat nok til at kunne varetage.

Det var heller ikke småting, han fik udrettet. CSC blev sponsor for Bjarne Riis' cykelhold og ofrede beløb svarende til 20 fuldtidstillinger i 2001 og 50 fuldtidstillinger i 2002 på sagen, samtidig med at adskillige håbløse projekter plagede arbejdspladsen, den mest kendte af dem var Amanda-skandalen. I det mere lyssky område blev der ofret trecifrede millionbeløb på indførelsen af rationaliseringsværktøjer, der aldrig kom til at virke. Desuden lykkedes det ham stort set at udrydde alle mindre faste opgaver, da det jo ikke gav store indtægter med små opgaver, hvorfor mange medarbejdere var uden arbejdsopgaver i længere perioder.

På CSC og sikkert også andre steder før det, lærte Jensby hvordan man flytter formuer rundt mellem de enkelte landes afdelinger i et internationalt firma ved hjælp af priser og faktureringer, der udnyttede skattereglerne til det yderste. Imens blev hans fætter Svend Aage Jensby udset til forsvarsminister, og verden oplevede 11. september 2001, som straks satte gang i fornyede forsøg på at indgyde medarbejderne 'firmaånden'.

I løbet af 2001 fik AJ en henvendelse fra Michael Mathiesen, medlem af CSC-bestyrelsen og ejer af 2M Invest, som igen delvist ejede IT Factory om ikke CSC ville købe ITF. Det lykkedes ikke Jensby at overtale topledelsen til det, i stedet fik han ansat sin meningsfælle Stein Baggers, som ellers var på vej ind i CSC Sverige, som direktør i ITF. Det blev for en tand for meget og Asger måtte tage sit gode tøj og gå.

Straks stod Michael Mathiesen klar med et nyt job til Jensby, som genopretter af ITF, hvis han ville skyde nogen penge i foretagendet sammen med 2M Invest. AJ fik da også sat gang i JMI Invest ved den lejlighed og med lidt snilde lagt nogen penge i foretagendet. Nå, men så kom EDS på banen og ansatte AJ som direktør og ITF blev tilsyneladende gemt og glemt. Men EDS afgav nogen store ordrer til ITF på programmer, der aldrig blev brugt. Det holdt da også kun et ½ år, så var det ud

i kulden igen i sommeren 2002.

Inden længe sidder Asger Jensby som bestyrelsesformand i Link2-it. Et netværk, stiftet af en anden af AJ's kontakter. Det havde til formål at prakke alskens mindre firmaer, såkaldt helt nødvendige it-løsninger på, klædt på til fremtiden og web-løsninger og jeg skal give dig. Meget af det noget, der aldrig kom til at virke. Der blev også tilbudt andre service-ydelser til medlemmer af netværket, såsom økonomistyring(!).

I 2003 går ITF igen, igen konkurs, der er nu smidt mindst 160 mio. kr. efter firmaet. Denne gang er JMI Invest på plads og klar til opgaven. Vennerne fra FC Århus Asger Jensby, Finn Nørbygaard og Tom Mattiesen er klar til at outsource og vende udviklingen, så med en ringe investering på 10-15 mio. køber de godt halvdelen af konkursboet IFT, med samt de aftaler, der ligger med IBM om at kunne videresælge IBM-produkter. Den anden halvdel står Agios med Stein Bagger i spidsen for. Da det ikke skal være alt for tydeligt, hvad der foregår har JMI Invest også forskellige andre firmaer i deres portefølje. De fleste af dem har adresse samme sted, på Bregnerødvej 144.

Det går som alle ved forrygende godt. Pengene stryger ind i kassen, men hvad der egentlig bliver solgt fordamper i tågerne. Jo der sidder nogen udviklere og tilpasser IBM-platforme, bl.a. Lotus Notes og Oracle til at kunne købes og bruges digitalt med de programmer der tidligere er udviklet til de platforme. Enhver programmør vil nok nikke til den påstand, at det ikke kan gøres generelt, men der skal tilpasses specifikt til den enkelte opgave, hvis det skal have

en brugsværdi.

Det går så godt at der kommer flere medejere og indskydere til, denne gang fra FLS. Hvorfra der også bliver tilført viden om internationale økonomiske skurkestreger. Der bliver også investeret i flere lovende firmaer, såsom Fullrate og Copy Tosh, mens dem, der ikke giver et stort overskud, bliver solgt fra.

I 2007 flytter Asger Jensby med familien til Norge, det er jo godt med et fristed, hvorfor der kan arbejdes i ubemærket og kontakterne til Norge har både han og Stein Baggers. Desuden er der ved at blive lidt hedt i Danmark. En af de tidligste investorer i ITF, som investerede sammen med Stein Baggers via Agios United, vil have del i milliarderne. Han er blevet så farlig, at det har været nødvendigt at forsøge at lukke munden på ham. For ikke at vække mistanke må AJ nu også have bodyguards med sig, hvor han går.

I Kongsvinger, har Jensby brug for lokal opbakning og nye venner, så han lover at støtte det lokale fodboldhold med en masse millioner. Desværre ser det ud til at verdenskrisen er ved at indhente svindelnumrene, så for at vinde tid går Jensby ud i pressen den 24. november 2008 med nogen meget optimistiske meldinger om IT Factorys fremtidsudsigter. Stein og Asger aftaler med deres arabiske venner, hvorledes Stein skal forsvinde med størsteparten af pengene. Desuden aftaler de at han skal efterlade nøglen til de falske underskrifter, som Asger så passende kan finde ...

... og de levede ikke lykkeligt mange år, for så holdt alle op med at udføre totalt unyttigt arbejde og pengene mistede deres værdi... *GBe*

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Arbejdere dør, arbejdstilsynet udsultes

Efter tre dødsulykker i november på danske byggepladser rykkede arbejdstilsynet endelig ud:

15. november 2008 blev en 23-årig mand fra Polen begravet af et jordskred i en udgravning i et villakvarter i Greve syd for København. Ekstrabladet skriver at den 23-årige stod nede i udgravningen, da jorden af skred sammen over ham. Arbejdstilsynets umiddelbare indtryk var, at der ikke var skærmet tilstrækkeligt af. En anden polsk arbejder, der stod ved siden af udgravningen, sprang ned for at prøve at grave den 23-årige fri, men forgæves. Redningsmandskabet skønnede, at han blev mast ihjel nærsten øjeblikkelig.

18. november 2008 styrtede en 38-årig polsk håndværker ned fra tredjers højde og ramte bunden af en kælderudgravning, ved et byggeri på Tegholmegade i Københavns Sydhavn. Fagbladet skriver, at den polske håndværker arbejdede alene i femte sals højde og faldt 15-18 meter ned i en elevatorskakt. De første undersøgelser tyder på, at han arbejdede på en stige, og at han væltede ud over det rækværk, som var opstillet omkring elevatorskakten.

Arbejdstilsynet fortæller "at det er hvad vi alt for ofte oplever, at man bare lige skal lave en lille ting, og så tager man en stige og arbejder i umiddelbar nærhed af nedstyrtningssfarligt område."

19. november 2008 døde en 29-årig tysk stilladsarbejder på hospitalet af de kvæstelser han fik, da han tirsdag faldt otte meter ned fra et tag i Gladsaxe.

Han var sammen med danske og tyske kolleger i færd med at fjerne nogle af de såkaldte aquadæk, som anvendes til overdækning af tag i forbindelse med tagarbejde. Pladerne måler godt en gang tre meter. Et kraf-

Ingen risikerer at komme i fængsel, når det er arbejderes liv og førlighed, der sættes på spil

Faglig kommentar

tigt vindstød tog fat i den plade, han stod med, og løftede ham fra taget og også ud over det lovlige en meter høje rækværk ved foden af taget. Den tyske stilladsarbejder havde ikke gennemgået den toårige stilladsuddannelse, og heller ikke den supplerende uddannelse for erfarne stilladsbyggere. Arbejdstilsynets første kommentar var, at vinden på toppen af stilladset var så kraftig, at den type arbejde ikke burde have været udført den dag, uden sikkerhedsline.

TIB udtalte: "Vi må desværre betegne det som en klassisk ulykke. Alle ved at stilladsarbejde kan være farligt, hvis man ikke tager sine forholdsregler. Noget tyder på at entreprenøren og bygherren ikke har fuldt de grundlæggende sikkerhedsregler."

De tre dødsulykker kan genkendes af tusindvis af arbejdere, fordi det er situationer der foregår hver dag på alle landets byggepladser. De fleste har prøvet at være tæt på at komme til skade i lignende situationer (I 2007 blev der samlet anmeldt 65 dødsulykker og 5.543 alvorlige ulykker på danske arbejdspladser).

Hverken bygherren eller arbejdsgiveren sørger for at arbejdet kan udføres korrekt, og stiller hverken nødvendigt udstyr eller uddannelse til rådighed. Bøden for overtrædelse af arbejdsmiljøregler er omkring en månedsløn, og ingen risikerer at komme i fængsel, når

det er arbejderes liv og førlighed, der sættes på spil.

Som en direkte konsekvens af de tre dødsulykker gennemførte Arbejdstilsynet en landsdækkende aktion og fandt problemer på 110 af 165 besøgte byggepladser. Samlet blev der givet 168 påbud eller forbud, der stoppede arbejdet på byggepladserne, indtil forholdene kom i orden. Langt de fleste tilfælde handlede om fare for nedstyrtning.

F.eks. var sikkerheden på en kommunal byggeplads i Taastrup så dårlig, at Arbejdstilsynet med øjeblikkelig virkning måtte lukke pladsen, hvor der opføres en daginstitution.

- Der var tale om tagarbejde med nedstyrtningssfare, der var stilladsarbejde med mange og graverende fejl, der var adgangsveje med mange fejl, og der var udgravninger med nedstyrtningssfare, oplyser Arbejdstilsynet.

Observationerne bekræfter andre og tidligere besøg på byggepladserne, og rapporter fra sikkerhedsfolk og fagligt aktive. Ulykkerne sker, fordi arbejdet ikke planlægges. Arbejdsgiverens manglende forebyggelse og planlægning rammer særligt nyansatte, unge og udenlandske arbejdere. Og det er en kendsgerning, der også viser sig i statistikken over dødsulykker, at på mange arbejdspladser er udenlandske byggearbejderes forhold ringere end de danske.

Selvom de kritisable forhold er kendt, har Arbejdstilsynet sjældent ressourcer nok til at rykke ud, når en folk ringer og fortæller om fare for ulykker på arbejdspladsen. Der er udsigt til at det bliver meget værre, fordi at tilskud fra Velfærdsforliget i 2006 på 70 millioner kroner om året til Arbejdstilsynet fjernes i 2010, derfor skal 113 ud af 746 medarbejdere fyres.